

АЪМОЛИ ҲАВВОРИЁН БОБИ ЯКУМ

Муқаддима.

1. Номаи аввалро навиштам, эй Теофилус, дар бораи ҳар он чи Исо ба амал овард ва таълим дод аз ибтодо,
2. То ҳамон рӯзе ки ба василаи Рӯҳулқудс ба ҳаввориёни баргузидаи Худ дастурҳо дода ва ба осмон бурда шуд;

Хизматгузориҳои Исои Масеҳ баъд аз эҳё шудан.

3. Ба онҳо низ, баъд аз азобу уқубаташ, бо далелҳои бисёр Худро зинда нишон дод ва дар давоми чихил рӯз ба онҳо зоҳир шуда, дар бораи Малакути Худо сухан гуфт,
4. Ва онҳоро чамъ карда, чунин амр фармуд: “Ерусалимро тарк накунед, балки мунтазири он ваъдаи Падар бошед, ки аз Ман шунидаед;
5. Зеро ки Яҳё бо об таъмид меод, лекин шумо, баъд аз чанд рӯз, бо Рӯҳулқудс таъмид хоҳед ёфт”.
6. Пас, онҳое ки чамъ шуда буданд, ба Ё савол дода, гуфтанд: “Худовандо, оё дар ҳамин вақт салтанатро бар Исроил аз нав барқарор хоҳӣ кард?”
7. Ба онҳо гуфт: “Кори шумо нест, ки замонҳо ва мӯҳлатҳоеро, ки Падар бо қудрати Худ муқаррар намудааст, бидонед;
8. Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил шавад, қувват хоҳед ёфт ва дар Ерусалим ва дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то ақсои дунёи шохидони Ман хоҳед буд”.

Ба осмон сууд кардани Исо.

9. Ҳамин ки инро гуфт, боло бурда шуд, ва онҳо менигаристанд, ва абре Ёро аз пеши назари онҳо гирифта бурд.
10. Чун Ё боло мебаромад, ва онҳо ба осмон менигаристанд, ногоҳ ду Марди сафедпӯш назди онҳо пайдо шуданд
11. Ва гуфтанд: “Эй мардонии Ҷалил! Чаро ин чо истода сӯи осмон нигаронед? Ҳамин Исо, ки аз пеши шумо ба осмон боло бурда шуд, чӣ тавре ки Ёро сӯи осмон равона дидед, боз ҳамон тавр хоҳад баргашт”.

Интизорӣ ба Рӯҳулқудс.

12. Он гоҳ онҳо ба кӯҳи Зайтун, ки дар наздикии Ерусалим ба масофаи роҳравии рӯзи шанбе воқеъ аст, сӯи Ерусалим равона шуданд.
13. Ва, чун расиданд, ба болохонае баромаданд, ки дар он чо Петрус ва Яъқуб, Юҳанно ва Андриёс, Филиппус ва Тумо, Барталамо ва Матто, Яъқуб ибни Ҳалфой ва Шимъӯни Гаюр ва Яҳудо ибни Яъқуб иқомат доштанд;
14. Ҳамаи онҳо якдилона ба дуо машғул буданд, ва ҳамроҳашон занон ва Марьям модари Исо ва бародарони Ў низ буданд.

Интихоб шудани Матъёс.

15. Дар он рӯзҳо Петрус дар миёни шогирдон, ки дар чамъомад тақрибан саду бист нафар буданд, бархоста, гуфт:
16. „Эй бародарон! Мебоист он Навишта иҷро мешуд, ки Рӯҳулқудс бо забони Довуд дар бораи Яҳудо пешгӯӣ кард, ки вай роҳнамо буд ба онҳое ки Исо дастгир карданд;
17. Вай ба мо мансуб гардид, насибе дар хизмат ёфт;
18. Ва инак, вай ба музди бадкирдории худ марзае харид ва бар он рӯйнокӣ афтада, шикамаш кафид, ва тамоми амёояш берун шуд;
19. Хабар ин ба гӯши ҳамаи сокинони Ерусалим расид, ва он мазраа бо забони онҳо Ҳақалдамо, яъне „Мазрааи хунин“ номида шудааст.
20. Зеро дар китоби Забур навишта шудааст: “Манзили вай хароб гардад ва касе дар он сокин нашавад”; ва: “Ҷоҳу ҷалоли варо дигаре бигирад”.
21. Бинобар ин аз касоне ки ҳароҳи мо буданд дар тамоми он муддате ки Исои Худованд бо мо рафтуомад дошт,
22. Яъне аз вақти таъмиди Яҳъё то рӯзе ки Ў аз пеши мо боло бурда шуд, яке аз онҳо бояд бо мо шоҳиди эҳъёи Ў бишаванд“.
23. Ва ду нафарро: Юсуфро, ки Барсаббо ном дошта, лақабаш Юстус буд, ва Матъёсро пешниҳод карданд,
24. Ва дуо карда, гуфтанд: “Ту, эй Худованд, ки Орифулқалб ҳастӣ, бинамо якеро, ки аз ин ду баргузидаӣ,
25. То ки вай насибаи ин хизмат ва ҳаввориятро пайдо кунад, ки Яҳудо аз он маҳрум шуда, ба макони худ рафтааст“.

26. Қуръае барои онҳо партофтанд, ва қуръа ба номи Матъёс баромад, ва ў ба ёздаҳ ҳаввориён мансуб гашт.

БОБИ ДУЮМ

Нозил шудани Рӯҳулқудс.

1. Вақте ки рӯзи Панतिकост фаро расид, ҳамаашон якдилона дар як ҷо ҷамъ омаданд;
2. Баногоҳ ғулғулае, мисли садои тундбод, аз осмон баромад ва тамоми хонаро пур кард,
3. Ва забонаҳои аз ҳам ҷудое, мисли забонаҳои оташ, ба онҳо зоҳир шуда, якто-якто бар ҳар яке аз онҳо қарор гирифт.
4. Ҳамаашон аз Рӯҳулқудс пур шуданд, ва чун Рӯҳ ба онҳо қудрати тақаллум бахшид, ба забонҳои дигар-дигар ба сухан гуфтан шурӯъ карданд.
5. Дар Ерусалим яҳудиён, одамони Худотарсе ки аз ҳар халқи зери осмон буданд, сукунат доштанд.
6. Ҳангоме ки он ғулғула баланд шуд, мардуми бисъёре ҷамъ омада, дар ҳайрат афтоданд, зеро ки ҳар кас ба забони худаш сухани онҳоро мешунид.
7. Ва ҳама моту мабхут ва мутааччиб шуда, ба якдигар мегуфтанд: “Оё ҳамаи инҳо, ки гап мезананд, ҷалилӣ нестанд?”
8. Пас чӣ гуна ҳар яке аз мо суханони онҳоро ба забони зодгоҳи худ мешунавем?
9. Мо, ки потиён ва модииён ва эломиён, ва сокинони байнаннаҳрайн, Яҳудо ва Қаппадукия, Понтус ва вилояти Осиё,
10. Фриция ва Памфилия, Миср ва ноҳияи Либия, ки дар наздикии Қурин аст, ва зиёратчиёни румӣ, ҳам яҳудиён ва ҳам онҳое ки чанде пеш дини яҳудиёро қабул кардаанд,
11. Ва аҳли Крит ва Арабистон ҳастем, суханони инҳоро аз кибриёи Худо ба забонҳои худ мешунавем“.
12. Ҳама мутааччиб шуда ва дар ҳайрат афтода, ба якдигар мегуфтанд: “Ин чӣ маъно дорад?”
13. Вале баъзе касон истехзоқунон мегуфтанд: “Инҳо май хӯрда, маст шудаанд“.

Мавъизаи Петрус.

14. Он гоҳ Петрус, бо он ёздаҳ нафар, бархоста ва овози худро баланд карда, ба онҳо гуфт: “Эй мардуми Яҳудо ва ҳамаи сокинони Ерусалим! Инро бидонед, ва суханони маро гўш кунед:

1. Ба амал омадани нубуввати Юил.

15. Инҳо маст нестанд, чунон ки шумо гумон мекунад, зеро ки ҳоло соати сеи рўз аст,

16. Балки ин ҳамон чиз аст, ки Юили набӣ гуфтааст:

17. “Ва дар рўзҳои охир, мегўяд Худо, чунин хоҳам кард: Рўҳи Худо бар тамоми башар хоҳам рехт, ва писарону духтарони шумо нубувват хоҳанд кард, ва ҷавонони шумо рўёҳо ва пирони шумо хобҳо хоҳанд дид;

18. Ва ҳатто бар ғуломону канизони Худ дар он рўзҳо Рўи Худо хоҳам рехт, ва онҳо нубувват хоҳанд кард;

19. Ва аз боло дар осмон мўъҷизот ва аз поён дар замин аломот: хун ва оташ бухороти дуд ва зухур хоҳам овард:

20. Пеш аз он ки рўзи азиму пуршукўҳи Худованд фаро расад, офтоб ва моҳ ба хун мубаддал хоҳад шуд;

21. Ва чунин хоҳад шуд, ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт”.

2. Аъмоли Исо исбот менамояд, ки Ё Худованд Худост.

22. Эй мардони Исроил! Ба ин суханон гўш диҳед: Исои Носирӣ Марде буд, ки назди шумо аз ҷониби Худо бо қувваҳо ва мўъҷизот ва аломоте ки Худо дар миёни шумо ба василаи Ё содир кард, ба субут расид, чунон ки худатон низ медонед;

23. Ёро, ки аз рўи маслиҳати муайян ва огоҳии пешакии Худо таслим карда шуд, шумо бо дасти бадкирдорон бар салиб мехкўб карда куштед;

24. Вале Худо завлонаи маргро шикаста, Ёро эҳё кард, зеро ғайроимкон буд, ки марг Ёро дар қайдаш нигоҳ дорад“.

3. Довуд пешгўи кардааст, ки Масеҳ баъд аз эҳё Подшоҳ хоҳад шуд.

25. Зеро ки Довуд дар ҳаққи Ў мегӯяд: ”Худовандро ҳамеша пеши назари худ меидам, зеро ки Ў ба ямини ман аст, то ки фирӯ нағалтам;
26. Ба ин сабаб дилам шод шуд, ва забонам ба вачд омад; ҳатто чисмам дар умед сокин хоҳад шуд.
27. Зеро ки чони маро дар дӯзах нахоҳӣ андохт, ва нахоҳӣ гузошт, ки ки қудусси Ту фаноро бубинад.
28. Тариқи ҳаётро ба ман омӯхтаӣ ва бо ҳузури Худо маро аз шодӣ пур хоҳӣ кард”.
29. Эй бародарон! Изн мехоҳам, то ки чуръат намуда, ба шумо дар бораи падари мо Довуд бигӯям, ки ӯ вафот ёфта, дафн карда шудааст, ва қабраш то имрӯз дар миёни мо боқист;
30. Азбаски ӯ пайғамбар буд ва медонист, ки Худо барои ӯ қасам ёд кардааст, ки аз насли ӯ Масеҳро ба миён оварад, то ки дар тахти ӯ бинишонад.
31. Бинобар ин дар бораи эҳёи Масеҳ пешбинӣ карда, гуфт, ки чони Ў дар дӯзах намонад, ва қисми Ў фаноро надид“.

4. Исои маслушуда худованд ва Масеҳ аст.

32. Ҳамин Исоро Худо эҳё кард, ва ҳамаи мо шоҳидони он ҳастем.
33. Акнун, ки Ў ба ямини Худо боло бурда шудааст, ваъдаи Рӯҳулқудсро аз Падар ёфта, он чиро, ки шумо дида ва шунида истодаед, фурӯ рехтааст.
34. Зеро ки Довуд ба осмон набаромад, вале ҳудаш мегӯяд: ”Худованд ба Худованди ман гуфт: ба ямини Ман бинишин,
35. То ки душманонатро зери пойи Ту андозам”.
36. Пас, эй тамоми хонадони Исроил, яқинан бидонед, ки Худо Ҳамин Исоро, ки шумо маслуб кардед, Худованд ва Масеҳ гардонидаст“.

Калисои нахустин.

37. Чун шуниданд далер шуда, ба Петрус ва ҳамаи ҳаввориёни дигар гуфтанд: “Эй бародарон, мо акнун чӣ кунем?”
38. Петрус ба онҳо гуфт: “Тавба кунед, ва ҳар яке аз шумо ба исми Исои Масеҳ барои омурзиши гуноҳҳо таъмид бигиред, ва атои Рӯҳулқудсро хоҳед ёфт;

39. Зеро ки ин ваъда барои шумо ва фарзандони шумо ва барои хамаи онҳоест, ки дур ҳастанд, яъне барои ҳар касе ки Худованд Худои мо ўро бихонад“.
40. Ў бо бисъёр суханони дигар ба онҳо шаҳодат меод ва мавъиза намуда, мегуфт: “Худро аз ин насли қачрав раҳо кунед!“
41. Пас онҳое ки каломи ўро бо рағбат қабул карданд, таъмид гирифтанд, ва дар ҳамон рӯз тақрибан се ҳазор нафар ба онҳо ҳамроҳ шуданд,
42. Ва онҳо бо шунидани таълими ҳаввориён, бо мушоракати онҳо, бо шикастани нон ва бо дуо гуфтан машғул буданд.
43. Ҳама саросар ба ҳарос афтада буданд, ва бисъёр мўъҷизот ва аломат аз дасти ҳаввориён дар Ерусалим ба амал омад.
44. Ҳамаи имондорон бо ҳам муттаҳид ва дар ҳама чиз шарик буданд:
45. Молу мулки худро мефурўхтанд ва ба ҳама, мувофиқи эҳтиёҷи ҳар кас, тақсим мекарданд;
46. Ҳар рӯз якдилона дар маъбад чамъ мешуданд ва дар хонаҳои худ нон шикаста, бо дилхушӣ ва самимият бо ҳам хўрок меҳўраданд,
47. Худоро ҳамду сано меҳонданд ва дар миёни тамоми мардум меҳру муҳаббат пайдо мекарданд, ва Худованд ҳар рӯз касонеро, ки наҷот меёфтанд, ба аҳли калисо меафзуд.

БОБИ СЕЮМ

Лангро шифо додани ҳаввориён.

1. Рўзе дар соати нўҳуми вақти ибодат Петрус ва Юҳанно ба маъбад мерафтанд.
2. Марди ланги модарзоде буд, ки ҳар рӯз ўро бардошта оварда, назди он дарвозаи маъбад, ки Ҷамил ном дошт, мегузоштанд, то аз касоне ки ба маъбад меомаданд, садақа бигирад.
3. Вақте ки ў Петрус ва Юҳанноро назди даромадгоҳи маъбад дид, аз онҳо садақа пурсид.
4. Петрус, ки бо Юҳанно буд, ба ў синчакунон нигариста, гуфт: “Ба мо нигоҳ кун“.
5. Ў ба онҳо назар дўхт, ба умеди он ки аз онҳо чизе бигирад.
6. Аммо Петрус гуфт: “Ман нуқта ва тилло надорам; лекин он чи дорам, ба ту медиҳам: ба исми Исо Масеҳи Носирӣ бархезу роҳ рав“.

7. Аз дасри росташ гирифта, ўро ба по хезонд; баногоҳ пойҳо ва шитолингҳои ў қувват гирифт,
8. Ва аз чои худ часта хеста, ба роҳравӣ даромад ва роҳравону частухезкунон ва Худоро ҳамдгӯён ҳамроҳи онҳо вориди маъбад шуд.
9. Тамоми мардум ўро роҳравон ва Худоро ҳамдгӯён диданд,
10. Ва ўро шинохтанд, ки ҳамон касест, ки назди дарвозаи Ҷамили маъбад нишаста, садақа мепурсид, ва аз он чи ба ў рӯй дода буд, дар дахшат ва дар ҳайрат афтоданд.
11. Азбаски ў ба Петрус ва Юҳанно часпида буд, тамоми мардум дар равоқи Сулаймон бо ҳайрат сӯи онҳо шитофтанд.

Мавъизаи дуҷуми Петрус.

12. Перус, чун дид, ба он ҷамоат рӯ оварда гуфт: “Эй мардони Исроил! Чаро аз дидани ин дар ҳайрат афтодаед ва чаро ба мо чашм дӯхтаед, гӯё ки мо бо қувват ё парҳезгории худ сабаби роҳ рафтани ин шахс шуда бошем?”
13. Худои Иброҳим ва Исҳоқ ва Яъқуб, Худои падарони мо, Писари Худ Исоро ҷалолат бахшид. Шумо Ўро таслим кардед ва дар ҳузури Пилотус, ки меҳост Ўро озод кунад, Ўро рад намудед;
14. Лекин шумо Қуддус ва Одилро рад намуда, хоҳиш кардед, ки як шахси одамқуш барои шумо озод карда шавад,
15. Вале Сарвари ҳаётро куштед, вале Худо Ўро аз мурдагон эҳё кард, ва мо шоҳидони он ҳастем.
16. Ба хоҳири имон ба исми Ў ин шахс ки мебинед ва мешиносед, қувват ёфтааст, бале, исми Ў ва имоне ки дар мо аз Ўст, дар ҳузури ҳамаи шумо ба вай ин шифоро бахшидааст.
17. Лекин, эй бародарон, медонам, ки шумо, мисли сардорони худ, ин корро аз рӯи нодонӣ кардаед;
18. Аммо Худо он чиро, ки бо забони тамоми анбиёяш пешакӣ гуфта буд, ки Масеҳ бояд азобу уқубат кашад, ҳамин тавр анҷом дод.
19. Пас, тавба кунед ва ручӯъ намоед, то ки гуноҳҳои шумо маҳв гардаад.
20. Ва айёми фароғат аз ҳузури Худо фаро расад, ва Ў Исои Масеҳро, ки бароятон аз аввал баргузида буд, бифиристад,

21. “То замони таҷдид кардани ҳама чиз мутобиқи он чи Худо бо забони анбиёи муқаддаси Худ аз азал гуфтааст, мебоист осмон Ўро қабул мекард.
22. Чунон, чи Мусо ба падарони мо гуфта буд:”Худованд Худои шумо Пайғамбаре мисли ман барои шумо аз миёни бародарони шумо ба миён хоҳад овард; бояд ба он чи Ў ба шумо мегӯяд, гӯш диҳед,
23. Ва ҳар кӣ ба суҳанони Он Пайғамбар гӯш надихад, бояд аз байни қавми худ решақан шавад”.
24. Ҳамчунин тамоми анбиё, аз Самуил гирифта то онҳое ки баъд аз ӯ нубувват кардаанд, ҳамаашон ин айёмро пешгӯи кардаанд.
25. Шумо фарзандони он анбиё ҳастед ва дар он аҳде ки Худо бо падарон мо баст, насибе доред, чунон ки Ў ба Иброҳим гуфтааст:”Ҳамаи қабилаҳои рӯзи замин дар насли ту баракат хоҳанд хост”.
26. Худо Писари Худ Исоро муваккал карда, аввал назди шумо фиристод, то ки Ў ҳар якеро аз роҳҳои шароратомези шумо баргардонида, шуморо баракат диҳад“.

БОБИ ЧОРУМ

Таъқиботи аввалин ба муқобили ҳаввориён.

1. Ҳангоме ки онҳо ба мардум суҳан мегуфтанд, коҳинон ва сардори посбонони маъбад ва саддуқиён бар сари онҳо тохтанд,
2. Зеро хеле нороҳат шуданд аз ин ки онҳо мардумро таълим медоданд ва дар шахси Исо эҳёи мурдагонро мавъиза менамуданд,
3. Ва дасти тааддӣ ба онҳо дароз карда, то фардо ба ҳабс гирифтанд, зеро ки шомгоҳ буд.
4. Аммо бисъёре аз шунавандагони калом имон оварданд, ва шумораи онҳо тақрибан панҷ ҳазор мард буд.

Нутқи Петрус ба пирон.

5. Фардои он, сардорон ва пирон ва китобдонони онҳо дар Ерусалим ҷамъомаде барпо карданд,
6. Ва Ҳонои саркоҳин ва Қаёфо ва Юҳанно ва Искандар ва ҳамаи аъзоёни хонаводаи саркоҳин ҳузур доштанд,

7. Ва онҳоро дар миёнаҷо ба по хезонда, пурсиданд: “Ба кадом кувват ва ба кадом исм ин корро кардаед?”
8. Петрус аз Рӯхулқудс пур шуда, ба онҳо гуфт: “Эй сардорони қавм ва пирони Исроил!
9. Агар имрӯз барои некие ки ба марди нотавоне кардаем, моро тафтиш менамояд ва мехоҳед бидонед, ки вай ба чӣ васила шифо ёфтааст,
10. Пас ба ҳамаи шумо ва ба тамоми қавми Исроил маълум бод, ки ба исми Исои Масеҳи Носирӣ, ки Ўро шумо маслуб кардед, ва Худо Ўро аз мурдагон эҳё намуд, оре, ба исми Ў ин одам дар ҳузури шумо тандуруст истодааст:
11. Ў ҳамон аст, ки шумо, бинокорон, онро рад кардед, вале он ҳоло санги сари гӯшаи бино гардидааст.
12. Дар ҳеҷ каси дигаре наҷот нест, ва дар зери осмон ҳеҷ исми дигаре ба одамон ато нашудааст, то ки ба василаи он наҷот ёбем“.

Мавъиза ба исми Исо манъ карда шудааст.

13. Вақте ки часорати Петрус ва Юҳанноро диданд ва пай бурданд, ки одамони ноҳонда ва оддӣ ҳастанд, мутааҷҷиб шуданд ва онҳоро шинохтанд, ки аз ҳамроҳони Исо буданд;
14. Чун шахси шифоёфтаре диданд, ки назди онҳо истода буд, чизе ба муқобили онҳо гуфта натавонистанд.
15. Ба онҳо амр фармуд, ки аз шӯрои пирон берун бираванд; пас аз он бо якдигар машварат карданд,
16. Ва гуфтанд: “Бо ин одамон чӣ кунем? Инак ба ҳамаи сокинони Ерусалим маълум шудааст, ки онҳо мӯъҷизаи ба назар намоёне ба амал оварданд, ва мо онро наметавонем инкор кунем;
17. Аммо барои он ки бештар аз ин дар миёни мардум овоза нашавад, бояд онҳоро саҳт таҳдид кунем, ки дигар ба ҳеҷ кас дар бораи ин исм гап назананд“.
18. Онҳоро даъват намуда, фармон доданд, ки ба ҳеҷ вачҳ исми Исоро ба забон наоваранд ва таълим надиханд.
19. Вале Петрус ва Юҳанно ба ҷавоби онҳо гуфтанд: “Худатон ҳукм кунед, оё дар назари Худо дуруст аст, ки итоати шуморо аз итоати Худо авло донем?”
20. Мо наметавонем аз гуфтани он чи дидаем ва шунидаем, даст кашем“.

21. Онҳоро боз ҳам зиёдтар таҳдид карда, ҷавоб доданд, чунки ба сабаби мардум имконият наёфтанд ба онҳо ҷазо диҳанд, зеро ки ҳама Худоро барои он чи воқеъ шуда буд, ҳамду сано мегуфтанд;
22. Шахсе ки ин мўъҷизаи шифо ба вай рўй дод, бештар аз чихилсола буд.

Шогирдаон бори дуюм аз Рўҳулқудс пур мешаванд.

23. Баъд аз раҳо шуданашон назди ёрони худ омаданд ва он чиро, ки саркоҳинон ва пирон гуфта буданд, ба онҳо нақл қаданд.
24. Чун инро шуниданд, овози худро якдилона сўи Худо баланд карда, гуфтанд: “Эй Парвардигор, эй Офаридагори осмон ва замин ва баҳр ва ҳар он чи дар онҳост!
25. Ту бо забони падарони мо ва бандаи Худ Довуд ба василаи Рўҳулқудс гуфтай: “Чаро халқҳо шўриш менамоянд ва қавмҳо беҳуда қасд мекунанд?
26. Подшоҳони замин қиём карданд ва мирон муттаҳид шудаанд бар зидди Худованд ва бар зидди Масеҳи Ў”.
27. Дар воқеъ, бар зидди Писари Муқаддаси Ту Исо, ки Ўро тадҳин кардай, Ҳиродус ва Понтиос Пилотус бо ғайрияҳудиён ва қавми Исроил муттаҳид шуданд,
28. То он чиро, ки бозуи Ту ва раъи Ту пешакӣ муқарар карда буд, ба ҷо оваранд.
29. Ва алҳол, эй Худованд, ба таҳдидҳои онҳо назар андоз ва ба бандагони Худ ато фармо, то ки бо камоли ҷасорат каломи Туро баён кунанд,
30. Дар сурате ки Ту дасти шифо бахшидан ва барои нишон додани аломоту мўъҷизот ба исми писари Муқаддаси Худ Исо дароз бикунӣ“.
31. Ҳамин ки дуояшон ба охир расид, маконе ки дар он ҷамъ шуда буданд, ба чунбиш омад, ва ҳама аз Рўҳулқудс пур шуданд ва каломи Худоро далерона мегуфтанд.

Аҳволи калисои Ерусалим.

32. Ҳамаи имондорон аз ҷону дил муттаҳид шуда буданд, ва ҳеҷ касе молу мулки худро аз они худ наметодонист, балки ҳама чизро онҳо муштарак медоштанд.

33. Ҳаввориён бо қувваи бузутге ба эҳъёи Исои Худованд шаҳодат меоданд, ва файзи азиме бар ҳамаи онҳо буд.
34. Ҳеч эҳтиёчманде дар байнашон набуд, зеро ҳар касе ки замин ё хонаи дошт, онро мефурӯхт ва пулашро оварда,
35. Дар ихтиёри ҳавориён мегузошт, ва ба ҳар кас ба қадри эҳтиёчаш дода мешуд.
36. Юсуф, ки ҳаввориён ба ӯ лақаби Барнаббо, яъне “Ибни тасаллӣ”-ро дода буданд, ва ӯ аз сибти Левӣ, аз аҳли Қаприс буд,
37. Замине дошт, ва онро фурӯхта ва пулашро оварда, дар ихтиёри ҳаввориён гузошт.

БОБИ ПАНЧУМ

Гуноҳ ва мамоти Ҳанониён ва Сапфира.

1. Аммо Ҳанониён ном шахсе, бо ҳамсараш Сапфира, мулки худро фурӯхт
2. Ва як қисми пули онро, бо огоҳии ҳамсараш, гирифта нигоҳ дошт ва боқии онро овард, дар ихтиёри ҳавориён гузошт.
3. Петрус гуфт: “Эй Ҳанониён! Чаро ин тавр ба дилат шайтон роҳ ёфтааст, то туро водор намояд, ки ба Рӯхулқудс дурӯғ бугӯй ва як қисми пули заминро пинҳон кунӣ?”
4. Оё он чи доштӣ, аз он тӯ набуд? Чаро чунин фикрро дар дили худ ҷо додӣ? Ту на одамизод, балки ба Худо дурӯғ гуфтӣ“.
5. Ҳамин ки Ҳанониён ин суханонро шунид, ба замин афтад ва ҷон дод, ва ҳамаи онҳое ки инро шуниданд, ба ҳароси азиме афтоданд.
6. Ҷавонон бархоста, ӯро барои дафн тайёр карданд ва берун бурда, ба хок супурданд.
7. Тахминан баъд аз гузаштани се соат ҳамсараш омад, ки аз ин воқеа беҳабар буд.
8. Петрус аз вай пурсид: “Ба ман бигӯ, ки оё заминро ба ҳамин маблағ фурӯхтед?” Зан гуфт: “Оре, ба ҳамин маблағ“.
9. Петрус ба вай гуфт: “Чаро ҳарду забон як кардед, ки Рӯҳи Худовандро биозмоед? Онҳое ки шавҳаратро гӯрониданд, бар останаи дар ҳастанд; туро низ хоҳанд бурд“.
10. Ҳамон дам вай пеши пой ӯ афтад, ҷон дод; ва ҷавонон, чун дохил шуданд, вайро мурда ёфтанд ва берун бурда дар паҳлуи шавҳараш дафн карданд.

11. Тамоми аҳли калисо ва ҳамаи онҳое ки инро шуниданд, ба хароси азиме афтоданд.

Тараққиш калисо.

12. Ҳаввориён аломоту мўъчизоти зиёде дар миёни қавм ба амал меоварданд ва ҳама якдилона дар равоқи Сулаймон чамъ мешуданд.

13. Ҳеч каси бегона чуръат намекард бо онҳо ҳамнишин шавад, лекин мардум онҳоро ситоиш мекарданд.

14. Мардону занони бисъёре ба Худованд имон оварда, торафт ба онҳо ҳамроҳ мешуданд;

15. Кор ба чое расид, ки мардум беморонро ба кўчаҳо бароварда, болои бистарҳо ва катҳо мегузоштанд, то ки дар вақти гузашта рафтани Петрус ақаллан сояи ӯ бар баъзеи онҳо биафтад.

16. Ҳамчунин мардуми бисъёре аз шаҳрҳои атроф дар Ерусалим чамъ шуда, беморон ва гирифтронии арвоҳи палидро меоварданд, ва ҳамаи онҳо шифо меёфтанд.

Таъқиби дуҷум.

17. Аммо саркоҳин ва бо вай ҳамаи онҳое ки аз фиркаи саддуқиён буданд, аз ҳасад пур шуда, бархостанд

18. Ва ба ҳавориён дасти тааддӣ дароз карда, онҳоро дар зиндони ом андохтанд.

19. Вале ҳамон шаб фариштаи Худованд дарҳои зиндонро кушода ва онҳоро берун оварда, гуфт:

20. „Биравед ва дар маъбад истода, ҳамаи суҳанони ҳаётро ба ин қавм бигўед“.

21. Чун инро шуниданд, субҳидам ба маъбад омаданд ва ба таълим додан шурўъ карданд. Дар ин миён саркоҳин ва онҳое ки бо вай буданд, шўрои пирон ва ҳамаи пирони банӣ-Исроилро даъват карданд ва ба зиндон кас фиристоданд, то ки онҳоро биёранд.

22. Аммо мулозимон рафта, онҳоро дар зиндон наёфтанд ва баргашта, хабар доданд

23. Ва гуфтанд: „Зиндонро бо эҳтиёти тамом баста дидем, ва посбонон дар пеши дар истода буданд, вале вақте ки дарро кушодем, касеро наёфтем“.

24. Чун саркоҳин ва сардори посбонони маъбад ва саркоҳинони дигар ин суҳанонро шуниданд, дар ҳайрат афтоданд, ки ин чӣ оқибате дошта бошад.
25. Дар ҳамин вақт касе омада, ба онҳо хабар дод ва гуфт: “Инак, он шахсоне ки дар зиндон андохта будед, дар маъбад истода, қавмро таълим медиҳанд”.
26. Он гоҳ сардорони посбонон бо мулозимонаш рафта, онҳоро овард, лекин на бо зӯрӣ, зеро аз қавм тарсиданд, ки мабодо онҳоро сангсор кунанд;
27. Чун онҳоро оварда, назди шӯрои пирон ба по хезонданд, саркоҳин ба онҳо савол дода гуфт:
28. „Оё шуморо ба таври қатъӣ амр нафармудаем, ки ба Ин исм таълим надихед? Ва инак, шумо Ерусалимро бо таълимоти худ пур кардаед ва мехоҳед хуни Он Одамро ба гардани мо бор кунед“.

Ҷавоби ҳаввориён.

29. Петрус ва ҳаввориён ба ҷавоб гуфтанд: “Ба Худо бояд итоат кард, на ба одамизод;
30. Худои падарони мо Исоро эҳё кард, ки шумо Ёро ба дарахт овехта, кушта будед:
31. Худо Ёро ба ямини Худ боло бардошта, Сарвар ва Начотдиҳанда гардонд, то ки ба Исроил тавба ва омурзиши гуноҳхоро ато фармояд;
32. Мо шоҳидони Ё дар ин бобат ҳастем ва ҳамчунин Рӯҳулқудс аст, ки Онро Худо ба фармонбардорони Худ бахшидааст”.
33. Чун шуниданд, чунон дарғазаб шуданд, ки қасд карданд онҳоро ба қатл расонанд.

Огоҳонидани Ҷамлиил.

34. Аммо яке аз фарисиён, ки Ҷамлиил ном дошт ва муаллими шариат буд, ва тамоми қавм ёро мӯҳтарам медоштанд, дар шӯрои пирон бархоста, амр кард, ки ҳаввориёнро ба муддати кӯтоҳе берун баранд,
35. Ва ба ҳозирон гуфт: “Эй мардони Исроил! Эҳтиёт кунед аз он чи мехоҳед бо ин одамон бикунед:

36. Зеро ки чанде пеш аз ин айём шахсе Тавдо ном бархоста, худро чун шахси бузурге вонамуд кард, ва тақрибан чорсад нафар бо вай ҳароҳ шуданд; вале вай кушта шуд, ва ҳамаи пайравонаш пароканда ва нест шуданд;
37. Баъд аз вай Яҳудои Ҷалилӣ дар замони саршумори бархост ва мардуми бисъереро аз ақибӣ худ кашид; вай низ кушта шуд, ва ҳамаи пайравонаш пароканда шуданд;
38. Ва алҳол ба шумо мегӯям, ки аз ин одамон даст кашед ва онҳоро ба ҳоли худ бигузored, зеро ки агар ин раъй ва амал аз одамизод бошад, худ аз худ барҳам хоҳад хӯрд,
39. Вале агар аз Худо бошад, шумо онро наметавонед барҳам диҳед, мабодо маълум шавад, ки бо Худо ситеза мекунед“.

Ҳаввориён сазовори беҳурматӣ гардидаанд.

40. Ба гапи вай даромаданд ва ҳаввориёноро ҷеғ зада оварданд, қамчинкорӣ карданд ва минбаъд ба исми Исо ҳарф заданро ба онҳо манъ карда, онҳоро озод намуданд.
41. Онҳо аз шӯрои пирон баромада, хурсанд шуданд, ки ба хотири исми Ё сазовори беҳурматӣ гардиданд.
42. Ва ҳар рӯз дар маъбад ва дар хонаҳо дар бораи Исои Масеҳ таълим ва башорат медоданд.

БОБИ ШАШУМ

Дьякоҳои аввалин.

1. Дар он айём, ки шогирдон зиёд мешуданд, яҳудиёни юнонизабон аз яҳудиёни ибронизабон шикоят карданд, ки бевазанони онҳо дар тақсими ризқи ҳаррӯза бе баҳра мемонанд.
2. Он дувоздаҳ нафар ҷамоати шогирдонро даъват намуда, гуфтанд: “Шоиста нест, ки мо каломӣ Худоро тарк карда, ба хизмати таъмини разқу рӯзӣ машғул шавем;
3. Пас, эй бародарон, ҳафт одами некном ва пур аз Рӯҳулқудс ва пурҳикматро аз миёни худ интихоб намоед, то ки онҳо ба хизмат таъин кунем;
4. Лекин мо бо дуо ва бо таълими каломӣ худо машғул хоҳем шуд“.
5. Ин тақлиф ба тамоми ҷамоат маъқул шуд, ва Истефанусро, ки шахси пур аз имону Рӯҳулқудс буд, ва Фиипус ва Прохорус ва Никонӯр ва Тимӯн ва Парминос

- ва Николосро, ки аз аҳли Антиёхия буда, чанде пеш дини яҳудиро қабул карда буд, интиҳоб карданд.
6. Инҳоро дар назди ҳаввориён ба по хезонданд, ва даст бар сарашон монда дуо карданд;
 7. Каломи Худо торафт интишор меёфт, шумораи шогирдон дар Ерусалим бағоят меафзуд, ва бисъёре аз коҳинон низ ба имон тан доданд.

Таъқиби сеюм.

Айбдор кардани Истефанус.

8. Истефанус, ки пур аз имон ва қувват буд, дар миёни қавм аломату мўъҷизоти бузурге ба амал меовард.
9. Баъзе касон аз куништи ба ном либартиниён, қуриниён ва искандариён ва аҳли Қилиқия ва Осиё бо Истефанус баҳсу мунозира карданд,
10. Лекин ба он ҳикмат ва Рўҳе ки дар суҳанонаш буд, ёрои муҳолифат нашоштанд.
11. Бинобар ин чанд касро водор карданд, ки бигўянд: “Мо шунидем, ки ў дар ҳаққи Мусо ва Худо суҳанони куфромез мегуфт”.
12. Дар миёни қавм ва пирон ва китобдонон шўр ангехта, ба ў ҳучум оварданд ва ўро дастгир карда, ба шўрои пирон бурданд.
13. Шоҳидони козибро пеш оварданд, ва онҳо гуфтанд: “Ин шахс ҳамеша ба муқобили ин макони муқаддас ва ба муқобили Таврот суҳанони куфромез мегўяд;
14. Зеро шунидем, ки ў мегуфт: ”Исои Носирӣ ин маконро хароб хоҳад кард ва русумеро, ки Мусо ба мо супурдааст, тағйир хоҳад дод” ,..
15. Ҳамаи касоне ки дар шўрои пирон нишаста буданд, бар ў назар андохта, диданд ки чехраи ў монанди чехраи фаришта буд.

БОБИ ҲАФТУМ

Нутқи Истефанус ба ҳузури шўрои пирон.

1. Он гоҳ саркоҳин пурсид: “Оё инҳо рост мегўнд ?”
2. Ба ҷавоб гуфт: “Эй бародарон ва эй падарон, гўш кунед! Худои Зулчалол ба падари мо Иброҳим, вақте ки ў дар Бананаҳрай буд, яъне пеш аз он ки ба Ҳоррон муҳочират кунад, зоҳир шуд

3. Ва ба ў гуфт: ”Замини худ ва акрабони худро тарк намо ва сўи заминне ки ба ту нишон медиҳам, равона шав”.
4. Аз замини калдониён берун омада, дар Ҳоррон маскан гирифт; баъд аз вафоти падараш, Худо ўро аз он чо ба заминне ки шумо дар он иқомат доред, кўчонид,
5. Ва аз он ба андозаи як кафи пой ҳам ба тасарруфи ў надод, вале дар ҳамон вақте ки ў ханўз фарзанде надошт, ваъда кард, ки ўро ва баъд аз ў наслашро молики он гардонад.
6. Ва Худо ба ў гуфт, ки насли ў дар замини бегона монанди ғарибон зиндагӣ хоҳанд кард, ва муддати чорсадсол онҳоро дар бандагӣ нигоҳ дошта, азоб хоҳанд дод.
7. “Аммо Ман”, гуфт Худо, “бар он халқе ки онҳоро дар бандагӣ нигоҳ дорад, доварӣ хоҳам кард, ва баъд аз он онҳо берун омада, дар ин макон ба Ман ибодат хоҳанд кард”.
8. Ва аҳди хатнаро ба ў дод. Пас аз ин Иброҳим падари Исҳоқ шуда, дар рўзи ҳаштум ўро хатна кард; ва Исҳоқ падари Яъқуб ва Яъқуб падари дувоздаҳ сарқабила гардид,
9. Сарқабилаҳо аз Юсуф ҳасад бурда, ўро ба Миср фурўхтанд; лекин Худо бо ў буд.
10. Ва ўро аз ҳамаи мусибатҳояш халосӣ дод, ва ба ў ҳикмат ва ҳусни тавачҷўҳ дар назари фиръавн подшоҳи Миср бахшид, то ўро бар Миср ва бар тамоми хонаи худ ҳукмфармо таъин кард.
11. Дар тамомми замини Миср ва Канъон қатъӣ рўй дода, боиси кулфати бузурге гардид, ва падарони мо қуте наёфтанд.
12. Чун Яъқуб шунид, ки дар Миср ғалла ёфт мешавад, бори аввал падарони моро ба он чо фиристод;
13. Дар сафари дуҷум Юсуф худро ба бародаронаш шиносонд, ва аслу насаби Юсуф ба фиръавн маълум шуд.
14. Юсуф кас фиристода, падари худ Яъқуб ва тамоми хешу таборашро, ки ҳафтоду панҷ нафар буданд, дъват намуд.
15. Яъқуб ба Миср омад, ва худаш ва падарони мо вафот ёфтанд;
16. Онҳоро ба Шакем бурда, дар мақбарае ки Иброҳим аз банӣ-Ҳамўри шакеми ба нукраи худ харида буд, дафн карданд.
17. Баробари наздик омадани вақти ваъдае ки Худо дар бораи он ба Иброҳим қасам ёд карда буд, қавм дар Миср меафзуд ва бузург мешуд,
18. То даме ки подшоҳи дигаре ба тахт нишаст, ки Юсуфро намешинохт;

19. Ў бар зидди нажоди мо найрангбозӣ карда, падарони моро ба танг овард ва амр фармуд, ки кўдакони навзоди худро бароварда партоянд, то ки зинда намонанд.
20. Дар он вақт Мусо таваллуд шуд, ки дар назди Худо бағоят чамил буд, ва муддати се моҳ дар хонаи падари худ парвариш ёфт;
21. Ҳангоме ки ўро броварда партофтанд, духтари фиръавн ўро гирифта, ҳамчун фарзанди худ калон кард;
22. Мусо тамоми ҳикмати Мисрро таълим гирифта, дар суҳан ва амал қавӣ шуд.
23. Вақте ки ў чихилсола шуд, ба дилаш омад, ки бародарони худ, банӣ-Исроилро тафаққуди ҳол кунад;
24. Чун якеро мазлум дид, ўро ҳимоят кард ва интиқоми он ситамкашро гирифта, мисрро кушт.
25. Ў гумон мекард, ки бародаронаш хоҳанд фаҳмид, ки Худо ба василаи ў онҳоро начот медиҳад, аммо онҳо нафаҳмиданд.
26. Рўзи дигар назди онҳо омада дид, ки муноқиша мекунанд, ва онҳоро оштӣ доданӣ шуда, гуфт: ”Эй мардумон, шумо бародар ҳастед, чаро якдигарро меранҷонед?”
27. Вале он касе ки ба ёри худ тааддӣ мекард, ўро тела дода, гуфт: “Кӣ туро бар мо ҳоким ва қозӣ таъин кардааст?”
28. Оё меҳоҳӣ маро низ бикӯшӣ, чунон ки дирўз он мисрро куштӣ?”.
29. Мусо, ҳамин ки ин суҳанонро шунид, гурехта рафт ва дар замини Мидиён ғурбат ихтиёр кард, ва дар он ҷо аз ў ду писар таваллуд шуд.
30. Чун чихил сол гузашт, дар биёбони атрофи кўҳи Сино фариштаи Худованд дар шўълаи буттаи фурўзон ба ў зоҳир шуд.
31. Мусо, чун дид, аз ин рўъё дар ҳайрат афтод, ва ҳамгоме ки наздик меомад, то ки назар андозад, садои Худованд ба гўшаш расид:
32. “Ман Худои падарони ту, Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яқуб ҳастам”. Мусо ба ларза даромада, чуръат накард, ки назар андозад.
33. Худованд ба ў гуфт: ”Кафшҳоятро аз пойҳоят бикаш, зеро ҷое ки дар он истодаӣ, замини муқаддас аст;
34. Ситамеро, ки қавми Ман дар Миср мекашад, дидаам ва оҳу нолаи онҳоро шунидаам ва барои начот додани онҳо фиромадаам; акнун биё, то ки туро ба Миср бифиристам”.

35. Ҳамон Мусоро, ки рад карда, гуфта буданд: ”Кӣ туро ҳоким ва қозӣ таъин кардааст?”, Худо ба василаи фариштае ки дар бутта ба ӯ зоҳир шуд, ҳоким ва раҳқунанди таъин намуда, фиристод;
36. Ӯ онҳоро берун оварда, дар давоми чухил сол дар замини Миср ва дар баҳри Қулзум ва дар биёбон мўъҷизоту аломот ба амал овард.
37. Ин ҳамон Мусост, ки ба банӣ-Исроил гуфт: ”Худованд Худои шумо Пайғамбаре мисли ман барои шумо аз миёни бародарони шумо ба миён хоҳад овард; ба суҳанони Ӯ гӯш диҳед”.
38. Ин ҳамон аст, ки дар ҷамоат дар биёбон бо фариштае ки дар кӯҳи Сино бо ӯ суҳан гуфт, ва бо падарони мо буд, ва калимоти зиндари қабул кард, то ки ба мо бирасонад,
39. Вале падарони мо нахостанд ба ӯ итоат кунанд, балки ӯро рад карданд, ва дилҳои онҳо сӯи Миср моил шуд
40. Ва ба Ҳорун гуфтанд: ”Барои мо худоёне бисоз, ки пешопеши мо равона бошад, зеро наредонем, бар сари Мусо, ки моро аз замини Миср берун овард, ҷӣ омадааст”.
41. Дар он айём гӯсолае сохтанд ва ба он бут қурбониҳо карданд ва аз аъмоли дастҳои худ хеле шод гаштанд.
42. Аммо Худо аз онҳо рӯй гардонда, воғузур кард, ки сипоҳи осмонро парастииш намоянд, чунон ки дар китоби анбиё навишта шудааст: ”Эй хонадони Исроил! Оё дар давоми чиҳил сол дар биёбон барои Ман қурвониҳо ва ҳадияҳо тақдим кардед?”
43. Хаймаи Малук ва кавкаби худои худ Римфонро бардошта мегаштед, ки ин санамҳоро барои парастииш сохта будед; пас, шуморо ба он тарафи Бобил бадарға хоҳам кард”.
44. Падарони мо дар биёбон хаймаи шаҳодат доштанд, чунон ки Худо ба Мусо амр фармуда гуфта буд, ки онро мувофиқи намунае ки дидааст, бисозад.
45. Онро падарони мо гирифта, ҳамроҳи Еҳушаъ ба мулки қавмҳо оварданд, вақте ки Худо онҳоро аз сари роҳи падарони мо бадар ронд, ва хайма то замони Довуд дар он ҷо монд.
46. Ки ӯ дар ҳузури Худо илтифот ёфт ва дархост намуд, ки маскане барои Худои Яъқуб омода кунад.
47. Вале Сулаймон барои Ӯ хонае сохт.
48. Аммо Ҳаққи Таоло дар маъбадҳои сохтаи дасти инсон маскан намегирад, чунон ки набӣ гуфтааст:

49. “Осмон”, мағўяд Худованд, ”курсии Ман аст, ва замин пойандози Ман; чӣ гуна хонае барои Ман бино хоҳед кард ва чӣ гуна маконе барои оромиши Ман?
50. Магар ҳамаи ин чизҳоро дасти Ман наофаридааст?”
51. Эй гарданкашон! Эй соҳибони дилҳо ба гўшҳои номахтун! Шумо ҳамеша ба Рўхулқудс муқобилат мекунед, шумо низ моманди падарони худ ҳастед:
52. Кист аз анбиё, ки падарони шумо ўро таъқиб накарда бошанд? Онҳо касонеро куштанд, ки аз омадани Он Одил пешакӣ хабар дода буданд, ва алҳол шумо Худи Ўро таслим кардед ва ба қатл расондед,
53. Оре, шумо Тавротро, ки ба василаи фариштагон барқарор шуд, қабул кардед, вале аз риояти он гардан тофтед“.

Риёзаткаши аввалин.

Қайди якум дар бораи Павлус.

54. Чун инро шуниданд, он қадар дарғазаб шуданд, ки дандонҳои худро ба ҳам месоиданд.
55. Аммо ў, ки пур аз Рўхулқудс буд, сўи осмон нигариста, ҷалоли Худо ва Исоро, ки ба ямини Худо истода буд, дид.
56. Ва гуфт: “Инак, осмонро кушода ва Писари Одамро ба ямини Худо истода мебинам“.
57. Вале онҳо бо овози баланд фаръёд зада ва гўшҳои худро маҳкам карда, якдилона ба ў ҳамла оварданд
58. Ва аз шаҳр берун бароварда, сангсор каданд, ва шоҳидон ҷомаҳои худро назди пойҳои ҷавоне ки Шоул ном дошт, гузоштанд.
59. Вақте ки Истефанусро сангсор мекарданд, ў дуо мехонду мегуфт: “Эй Исои Худованд! Рўҳи маро қабул кун“
60. Сонӣ зону зада, бо овози баланд нидо кард: “Худовандо! Ин гуноҳро ба ҳисоби онҳо дохил накун“. Инро гуфта ҷон дод.

БОБИ ҲАШТУМ

Таъқиботи чорум.

Шоул-таъқиботкунандаи асосӣ.

1. Шоул низ ба қатли ў розӣ буд. Дар он рӯз таъқиботи шадиде бар зидди аҳли калисои Ерусалим ба амал омад, ва ҳама, ғайр аз ҳаввориён, ба ноҳияи Яҳудо ва Сомария пароканда шуданд;
2. Мардуми некӯкор Истефанусро дафн карда, барои ў модами азиме гирифтанд.
3. Аммо Шоул аҳли калисоро азоб меод ва хона ба хона гашта, мардон ва занонро кашола карда мебарду дар зиндон меандохт.
4. Дар ин миён онҳое ки пароканда шуда буданд, ҳар чое ки мерафтанд, аз калом башорат медонанд.

Хизматгузори Филиппус.

Инҷил дар Сомария.

5. Чунончи Филиппус ба як шаҳри Сомария омада, ба онҳо Масехро мавъиза мекард;
6. Мардум ба суханони Филиппус якдилона гӯш меоданд ва мӯъҷизотеро, ки ба амал меовард, мешуниданд ва медиданд;
7. Зеро ки арвоҳи палид аз бисъёр мубталоён наъра кашида берун мешуданд, ва мафлуҷону лангони бисъёре шифо меёфтанд,
8. Ва шодии азиме дар он шаҳр падид омад.

Шимъӯни ҷодугар.

9. Шимъӯн ном мард дар он шаҳр буд, ки пештар ҷодугарӣ мекард ва мардуми Сомарияро дар ҳайрат меандохт ва худро шахси бузурге вонамуд месохт.
10. Ҳама, аз хурд то калон, ба ў гӯш андохта, меғуфтанд: “Ин шахс қуввати азими Худост”.
11. Аз он сабаб ба ў гӯш меандохтанд, ки ў муддати дарозе онҳоро бо ҷодугарии худ ба ҳайрат меовард.
12. Лекин вақте ки ба башорати Филиппус дар бораи Малакути Худо ва исми Исои Масех имон оварданд, мардон ва занон таъмид гирифтанд.
13. Худи Шимъӯн низ имон овард ва таъмид гирифт ва ҳамеша ҳамроҳ Филиппус буд; ва аз дидани аломот ва мӯъҷизоти азиме ки ба амал меомад, дар ҳайрат мемонд.
14. Ҳаввориёне ки дар Ерусалим буданд, чун шуниданд, ки аҳли Сомария каломи Худоро қабул кардаанд, Петрус ва Юҳанноро назди онҳо фиристоданд,

15. Ва чун омаданд, барои онҳо дуо гуфтанд, то ки Рӯхулқудсро қабул кунанд:
16. Зеро ки Рӯҳ ҳанӯз бар ҳеч кадоме аз онҳо нозил нашуда буд, балки фақат ба исми Исои Худованд таъмид ёфта буданд;
17. Пас, дастҳои худро бар сари онҳо гузоштанд, ва онҳо Рӯхулқудсро қабул карданд.
18. Шимъун чун дид, ки бо дастгузориҳои ҳаввориён Рӯхулқудс ато мешавад, ба онҳо пул овард,
19. Ва гуфт: “Ин қудратро ба ман низ бидиҳед, то ки ба ҳар кас даст гузорам, Рӯхулқудсро қабул кунад”.
20. Аммо Петрус ба вай гуфт: “Бигзор пулат бо ту нест шавад, чунки ту гумон кардаӣ, ки атои Худоро ба бадали пул бихарӣ;
21. Туро аз ин чиз насибе ва баҳрае нест, зеро ки дилат дар ҳузури Худо рост намебошад;
22. Акнун аз ин шарорати худ тавба кун ва ба Худо дуо гӯй: шояд, ин қасди дилат омурзида шавад;
23. Зеро мебинам, ки пур аз захираи талх ва гирифтори қайди шарорат ҳастӣ”.
24. Шимъун дар ҷавоб гуфт: “Шумо барои ман ба Худованд дуо гӯед, то ки чизе аз он чи гуфтед, ба ман рӯй надихад”.
25. Онҳо, пас аз он ки шаҳодат доданд ва каломи Худовандро мавъиза карданд, ба Ерусалим баргаштанд ва дар бисёре аз деҳоти Сомария аз Инчил башорат доданд.

Филиппус ва ҳабашӣ.

26. Фариштаи Худованд ба Филиппус гуфт: “Барҳез ва ба тарафи ҷануб, ба роҳе ки аз Ерусалим сӯи Ғазза меравад, ва роҳи биёбон аст, равона шав”.
27. Барҳост ва равона шуд. Ва инак, шахси ҳабашӣ, ҳочасаро ва кабири Кандока маликаи Ҳабаш, нигоҳбони тамоми ҳазинаи вай, ки ба Ерусалим барои ибодат омада буд,
28. Ба ватан бармегашт ва бар аробаи худ нишаста, китоби Ишаъи набиро мехонд.
29. Рӯҳ ба Филиппус гуфт: “Наздик биё ва ба он ароба ҳамроҳа шав”.
30. Филиппус ба он ҷо давида, шунид, ки китоби Ишаъи набиро мехонад. Гуфт: “Оё мефаҳмӣ он чиро, ки мехонӣ?”.

31. Гуфт: “Чӣ гуна фаҳмида метавонам, агар касе ба ман роҳнамоӣ накунад?” Ва аз Филиппус хоҳиш кард, ки ба ароба савор шуда, бо ӯ бишинад.
32. Порчае ки аз Навиштаҳо мехонд, ин буд: ”Мисли гӯсфанде Ӯро ба забҳ мебурданд, ва мисли баррае ки назди пашмтарошон безабон аст, Ӯ ҳамчунон даҳони Худро воз накард;
33. Дар таҳқири Ӯ инсофро аз Ӯ гирифтанд, ва насли Ӯро кӣ шаҳр хоҳад дод? Зеро ки ҳаёти Ӯ аз замин қатъ карда шуд”.
34. Он хочасарой ба Филиппус гуфт: “Аз ту саволе дорам, ки набӣ инро дар ҳаққи кӣ мегӯяд? Оё дар ҳаққи Худош ё дар ҳаққи дигаре?”.
35. Он гоҳ Филиппус даҳони худро кушод ва аз ҳамон Навишта сар карда, ба ӯ аз Исо башорат дод.
36. Дар ин миён, дар аснои роҳ, онҳо ба обе расиданд, ва хочасаро гуфт: “Инак, об; ба таъмид гирифтаним чӣ чиз монев мешавад?”
37. Филиппус гуфт: “Агар аз таҳти дил имон оварда бошӣ, чоиз аст” Вай дар ҷавоб гуфт: “Имон дорам ки Исои Масеҳ Писари Худост”.
38. Сонӣ фармон дод, ки аробаро нигоҳ дорад, ва ҳар ду, Филиппус ва хочасаро, ба об фуromaданд, ва ӯро таъмид дод.
39. Вақте ки аз об баромаданд, Рӯхи Худованд Филиппусро даррабуд, ва хочасаро дигар ӯро надида, роҳи худро бо хурсандӣ давом дод.
40. Аммо Филиппус дар Ашдӯд пайдо шуд ва дар ҳамаи шаҳрҳо гашта, башорат меод, то даме ки ба Қайсария расид.

БОБИ НӮХУМ

Имон овардани Шоул.

1. Шоул, ки ҳанӯз таҳдид ва қатл бар шогирдони Худованд меангехт, назди саркоҳин рафт
2. Ва аз ӯ номаҳо барои куништҳои Димишқ пурсида гирифт, то ки агар марде ё занеро аз пайравони ин тариқат биёбад, бандӣ карда ба Ерусалим оварад.
3. Дар аснои роҳ, вақте ки ба Димишқ наздик омад, баногоҳ нуре аз осмон давродаври ӯ дурахшид;
4. Ӯ бар замин афтод ва овозе шунид, ки мегуфт: “Шоул, Шоул! Барои чӣ маро таъқиб мекуни?”.

5. Гуфт:“Худовандо, Ту Кистӣ?” Худованд гуфт:“Ман он Исо ҳастам, ки ту Ўро таъқиб мекунӣ; лағад задан ба сихак душвор аст”.
6. Ва ӯ ба ларза ва даҳшат афтода, гуфт:“Худовандо! Чӣ амр мефармой, то ки ба чо оварам?” Ва Худованд дар ҷавоб гуфт:“бархез ва ба шаҳр бирав, ва дар он чо ба ту гуфта хоҳад шуд, ки чӣ бояд бикунӣ”.
7. Аммо онҳое ки ҳамсафари ӯ буданд, моту маҳбут меистоданд, зеро ки он садоро шуниданд, лекин ҳеч касро надиданд.
8. Шоул аз замин бархост, ва чашм кушода бошад ҳам, ҳеч касро намедид; аз дасташ гирифта, ӯро ба Димишқ бурданд;
9. Дар он чо се рӯз нобино монд, ва чизе нахӯрд ва нанӯшид.
10. Дар Димишқ Ҳанонийе ном шогирде буд; Худованд дар рӯё ба ӯ гуфт:“Эй Ҳанонийе!”“Ҷавоб дод:“Лаббай, Худовандо!”.
11. Худованд ба ӯ гуфт:“Бархез ва ба кӯчае ки Рост ном дорад, бирав ва Шоул ном тарсусиро дар хонаи Яҳудо суроғ кун, ки ӯ ҳоло ба дуо машғул аст.
12. Ва Ҳанонийе ном шахсеро дар рӯё дидааст, ки омада, бар ӯ даст гузоштааст, то ки бино шавад”.
13. Ҳанонийе дар ҷавоб гуфт:“Худовандо! дар бораи ин одам аз бисъер касон шундаам, ки дар Ерусалим ба муқаддасони Ту чӣ қадар бадихо кардааст;
14. Дар ин чо низ аз саркоҳинон изн дорад, ки ҳамаи касонеро, ки исми Туро мехонанд, бандӣ кунад”.
15. Аммо Худованд ба вай гуфт:“Ту бояд биравӣ, зеро ки ӯ зарфи баргузидаи Ман аст, то ки исми Маро пеши халқҳо ва подшоҳон ва банӣ-Исроил эълон намояд;
16. Зеро ки Ман ба ӯ нишон хоҳам дод, ки барои исми Ман ӯ чӣ қадар бояд азобу уқубат бикашад”.
17. Ҳанонийе рафта, ба он хона даромад ва даст бар ӯ гузошта, гуфт:“Эй бародар Шоул! Исои Худованд, ки дар роҳе ки меомадӣ, бар ту зоҳир шуд, маро фиристод, то ки боз бино гардӣ ва аз Рӯҳулқудс пур шавӣ”.
18. Дарҳол аз чашмони ӯ чизе монанди пулакча афтода, бино шуд, ва бархост, таъмид гирифт.
19. Ва хӯрок хӯрда, қувват гирифт. Якчанд рӯз Шоул бо шогирдон дар Димишқ монд;
20. Дарҳол дар куништҳо дар ҳақи Исо мавъиза кардан гирифт ва гуфт, ки Ў Писари Худост.

21. Ҳар ки суханонашро мешунид, дар хайрат афтада, мегуфт: “Магар ин ҳамон касе нест, ки дар Ерусалим касонеро, ки ин исро ба забон меоварданд, несту нобуд мекард? Оё ба ин чо низ ў барои он наомадааст, ки онҳоро бандї карда, назди саркоҳинон барад?”
22. Аммо Шоул дар мавъизаи худ торафт қувват мегирифт ва яҳудиёни сокини Димишкро дар хайрат андохта, исбот мекард, ки Ҳамин Исо Масеҳ аст.
23. Баъд аз гузаштани якчанд вақт яҳудиён қасд карданд, ки ўро бидушанд.
24. Шоул аз қасди онҳо хабардор шуд; вале онҳо шабу рӯз назди дарвозаи шаҳр поида меистоданд, то ки ўро бидушанд.
25. Шогирдон ўро шабона гирифта, дар сабаде гузоштанг ва аз девори шаҳр поён фуруварданд.

Павлус ба Ерусалим меояд.

26. Вақте ки Шоул ба Ерусалим расид, хост ба шогирдон ҳамроҳ шавад, лекин ҳама аз ў метарсиданд ва бовар намекарданд, ки ў шогирд аст.
27. Он гоҳ Барнаббо ўро гирифта, назди ҳаввориён овард ва ба онҳо нақл кард, ки чї гуна Худовандро дар роҳ дидааст, ва Худованд ба ў сухан гуфтааст, ва чї гуна ў дар Димишқ ба исми Исо далерона мавъиза намудааст.
28. Пас аз он ў дар Ерусалим бо онҳо омаду рафт мекард ва ба исми Исои Худованд далерона мавъиза менамуд.
29. Бо яҳудиёни юнонизабон низ гуфтугў ва мубоҳиса мекард, ва онҳо қасд карданд, ки ўро бидушанд.

Павлус ба Тарсус бармегардад.

30. Чун бародарон аз ин хабардор шуданд, ўро ба Қайсария фиристоданд ва аз он чо ба Тарсус гусел карданд.
31. Он вақт аҳли калисоҳо дар сар то сари Яҳудо, Чалил ва Сомария дар оромї буда, обод мешуданд ва модоме ки дар тарси Худованд ва тасаллои Рўҳулқудс рафтор мекарданд, меафзуданд.

Петрус дар Лидда. Шифо ёфтани Аниёс.

32. Ва воќеъ шуд, ки Петрус дар тамоми ноҳия гашта, назди муқаддасони сокини Лидда низ омад;
33. Дар он чо Аниёс ном шахсеро дид, ки ҳашт сол боз фалаҷ шуда, болои бистар хобида буд.
34. Петрус ба ӯ гуфт: “Эй Аниёс! Исои Масеҳ туро шифо медихад; аз бистарат баҳез“. Ӯ дарҳол бархост,
35. Ва ҳамаи сокинони Лидда ва Сорўн ӯро дида, ба Худованд рӯй оварданд.

Петрус дар Ёфо.

Тобито аз мурдагон эҳё шуд.

36. Дар Ёфо шогирде буд, зане ба номи Тобито, ки маънояш Ғизол аст, ва ӯ хеле некӯкор буд ва садақоти басьёре медод.
37. Ва воќеъ шуд дар он айём, ки ӯ касал шуда, мурд, ва ӯро ғулс дода, дар болохона гузоштанд.
38. Азбаски Лидда ба Ёфо наздик буд, ва шогирдон шунида буданд, ки Петрус дар он ҷост, ду касро назди ӯ фиристода, хоҳиш карданд, ки бо зудӣ назди онҳо биёяд.
39. Петрус баҳоста бо онҳо рафт, ва чун расид, ӯро ба он болохона бароварданд, ва ҳамаи бевазанон гирьякунон назди ӯ меистоданд ва куртаю чомаҳоеро, ки Ғизол дар зандагии худ дӯхта буд, ба ӯ нишон медоданд.
40. Петрус ҳамаро берун карда, зону зад ва дуо гуфт ва ба ҷасад рӯй оварда, гуфт: “Эй Тобито! Барҳез! Вай дарҳол чашмонашро кушод ва Петрусро дида, бинишаст.
41. Аз дасташ гирифта, ба по хезонд ва муқаддасону бевазанонро даъват намуда, ӯро ба онҳо супурд.
42. Ин ходиса дар тамоми Ёфо овоза шуд, ва бисьёр касон ба Худованд имон оварданд.
43. Чандин рӯз ӯ дар Ёфо назди Шимъўн ном даббоғе монд.

БОБИ ДАҲУМ

Аз ҷиҳати рӯҳӣ бедор шудани Корнилюси мирисад.

1. Дар Қайсария Корнилюс ном марде мирисади фавҷи ба ном Итолиявӣ буд

2. Ва бо тамоми аҳли байташ парҳезгор ва Худотарс буда, ба қавм садақоти бисъёре меод ва ҳамеша назди Худо дуо мегуфт.
3. Рӯзе, тақрибан соати нӯҳ, фариштаи Худоро ошкоро дар рӯё дид, ки назди ӯ омада, гуфт: “Эй Корнилиус!”.
4. Ӯ ба вай нигариста ва ба ҳарос афтада, гуфт: “Худовандо чӣ мефармой?” Ба ҷавоби ӯ гуфт: “Дуоҳои ту ва садақоти ту дар ҳузури Худо зикр ёфтаанд;
5. Акнун ба Ёфо кас фиристода, Шимъунро, ки лақабаш Петрус аст, даъват намо:
6. Ӯ назди Шимъунни даббоғе ки хонааш дар соҳили баҳр аст, меҳмон аст; ӯ ба ту хоҳад гуфт, ки туро чӣ бояд кард”.
7. Чун он фариштае ки бо Корнилиус сухан гуфт, нопадид шуд, ӯ ду нафар аз навкарони худ ва як сарбози парҳезгорро, аз онҳое ки дар хизматаш буданд, даъват намуд
8. Ва тамоми ҳодисаро ба онҳо нақл карда, онҳоро ба Ёфо фиристод.

Рӯёи Петрус.

9. Фардои он, ки онҳо роҳ паймуда, ба шаҳр наздик мешуданд, Петрус тақрибан соати шаш ба боми хона баромад, то ки дуо гӯяд.
10. Дар он ҷо гурӯҳна монда, хост чизе бихӯрад, ва ҳангоме ки барои ӯ муҳайё мекарданд, ҳолати беҳудӣ ӯро фаро гирифт,
11. Ва осмонро кушода дид, ва инак зарфе сӯи ӯ нозил мешуд, монанди сурфайи калоне ки аз чор гӯшааш овезон ба замин мефуромада бошад;
12. Дар дохили он ҳар гуна чорвои замин, ҳайвоноти ваҳшӣ, хазандагон ва мурғони ҳаво буданд.
13. Хитобе ба гӯшаш расид, ки мегуфт: “Эй Петрус, бархоста, забҳ кун ва бихӯр!”
14. Аммо Петрус гуфт: “Ҳошо, Худовандо, зеро ки ҳаргиз чизе ҳаром ё палид нахӯрдам”.
15. Бори дигар хитобе ба гӯшаш расид, ки мегуфт: “Он чи Худо пок кардааст, ту ҳаром нахон”.
16. Ин ҳодиса се бор тақрор ёфт, ва он зарф ба осмон баромад.

Фиристодагони Корнилиус дар назди Петрус.

17. Чун Петрус бисъёр мутахайир шуда, фикр мекард, ки ин рӯъё чӣ маънӣ дошта бошад, фиристодагони Корнилиус хонаи Шимъўнро суроғ карда, назди дарвозаи он омаданд
18. Ва нидо карда, пурсиданд: “Оё Шимъўне ки лақабаш Петрус аст, дар ин ҷост?”
19. Дар сурате ки Петрус ханӯз дар бораи рӯъё андеша мекард, Рӯҳ ба ӯ гуфт: “Инак, се мард туро суроғ мекунанд;
20. Пас, бархоста, фуруд ой ва ҳеҷ шубҳа накарда, ҳамроҳо онҳо бирав, зеро ки Ман онҳоро фиристодаам”.
21. Петрус назди одамоне ки аз ҷониби Корнилиус сӯи ӯ фиристода шуда буданд, фуномада, гуфт: “Манам он касе ки суроғ мекунед; ба чӣ кор омадаед?”
22. Гуфтанд: “Корнилиуси мирисад, ки Марди некӯкор ва худотарс ва назди тамоми қавми яҳудӣ некном аст, аз фариштаи мукаддас фармон гирифтааст, ки туро ба хонаи худ даъват намояд ва суханонатро бишнавад”.

Петрус ба Қайсария меравад.

23. Онҳоро ба хона таклиф карда, зиёфат дод, ва рӯзи дигар бархоста, ҳамроҳашон равона шуд, ва чанд нафар аз бародарон, ки аҳли Ёфо буданд, бо ӯ рафтанд.
24. Фардои он ба Қайсария расиданд. Конилиус, ки хешу табор ва дӯстони наздиқашро даъват карда буд, ба онҳо интизорӣ дошт.
25. Вақте ки Петрус дохили хона мешуд, Корнилиус ўро пешвоз гирифта ва бар пойҳояш афтада, таъзим кард.
26. Аммо Петрус ўро ба по хезонда, гуфт: “Бархез, зеро ки ман низ инсон ҳастам”.
27. Бо ӯ сӯхбаткунон ба хона даромада, дид, ки мардуми бисъёре чамъ омадаанд;
28. Ба онҳо гуфт: “Шумо хуб медонед, ки ба яҳудӣ бо шахси бегона муошират доштан ё наздик шудан мамнӯъ аст, вале Худо ба ман дастур дод, ки ҳеҷ касро палид ё наҷис надонам;
29. Бинобар ин, вақте ки даъват шудам, бечуну чаро омадам, ва акнун мепурсам: аз барои чӣ маро даъват намудаед?”
30. Корнилиус гуфт: “Чор рӯз пеш аз ин ман то ҳамин соат рӯза доштам ва дар соати нӯҳум дар хонаи худ дуо мегуфтам, ки ногоҳ шахсе бо либоси нуронӣ пеши ман пайдо шуд

31. Ва гуфт: ”Эй Корнолиус! Дуоҳои ту мустаҷоб шуд ва садақоти ту дар ҳузури Худо зикр ёфт;
32. Акнун ба Ёфо фиристода, Шимўнро, ки лақабаш Петрус аст, даъват нам: ў дар хонаи Шимўн ном даббоғе дар соҳили баҳр меҳмон аст; ў чун биёяд, бо ту сухан хоҳад ронд”.
33. Дарҳол назди ту фиристодам, ва ту хуб кардӣ, ки омадӣ; алҳол ҳамамон дар ҳузури Худо ҳозирем, то ҳар он чиро, ки Худо ба ту фармудааст, бишнавам“.

Петрус дар хонаи Корнилиус ба халқҳо мавъиза менамояд.

34. Петрус ба сухан оғоз карда, гуфт: “Акнун яқин дониستم, ки Худо рӯйбинӣ надорад.
35. Ва аз ҳар қавм ҳар кӣ аз Ў тарсад ва аз рӯи адолат рафтор кунад, дар ҳузури Ў мақбул аст.
36. Ў каломии Худо ба бани-Исроил фиристода, ба василаи Исои Масех, ки Худованди ҳама аст, башорати сулҳу осоиштагӣ дод.
37. Шумо аз воқеъ ки дар сар то дари Яҳудо рӯй дод хабардор ҳастед, ки он баъд аз таъмиде ки Яҳё мавъиза намуд, аз Чалил оғоз шуда буд:
38. Исои Носириро Худо бо Рӯхулқудс ва қуввати Худ татҳин кард, ва Ў ба ҳама ҷо рафта, корҳои нек мекард ва ба ҳамаи онҳое ки дар қайди иблис буданд, шифо мебахшид, зеро ки Худо бо Ў буд;
39. Мо шоҳидони ҳамаи он корҳое ҳастем, ки Ў дар кишвари яҳудиён ва дар Ерусалим ба ҷо овард, ва онҳо Ўро ба салиб овехта, куштанд.
40. Худо Ўро дар рӯзи сеюм, эҳё кард, ва Ўро зоҳир сохт.
41. Аммо на бар тамоми қавм, балки ба шоҳидоне ки Худо пешакӣ баргузида буд, яъне ба моён, баъд аз эҳё шудандаш аз мурдагон, бо Ў хӯрдаем ва нӯшидаем,
42. Ва Ў ба мо фармуд, ки ба мардум мавъиза намоем ва шаҳодат диҳем, ки Худо Ўро Довари зиндагон ва мурдагон таъин кардааст.
43. Тамоми анбиё бар Ў шаҳодат медиҳанд, ки ҳар кӣ ба Ў имон оварад, ба василаи исмин Ў гуноҳояш омурзида хоҳад шуд“.
44. Ин суханон ҳанӯз бар забони Петрус буд, ки Рӯхулқудс бар ҳамаи шунавандагони калом нозил шуд,

45. Ва имондорони махтун, ки ҳамроҳи Петрус омада буданд, дар ҳайрат афтоданд, ки атои Рӯҳулқудс ба ғайрияҳудиён низ чорӣ шудааст,
46. Зеро шуниданд, ки онҳо ба забонҳо сухан ронда, Худоваднро ҳамду сано мехонданд. Он гоҳ Петрус гуфт:
47. „Оё касе метавонад ба онҳое ки Рӯҳулқудсро мисли мо низ ёфтаанд, бо об таъмид гирифтандро манъ кунад?“
48. Ва фармуд, ки онҳоро ба исми Исои Масеҳ таъмид диҳанд. Ва аз ӯ хоҳиш карданд, ки якчанд рӯз назди онҳо бимонад.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Петрус ба халқҳо хизматгузори намуданаширо сафед мекунад.

1. Ҳаввориён ва бародароне ки дар Яҳудо буданд, шуниданд, ки ғайрияҳудиён низ каломи Худоро қабул карданд.
2. Вақте ки Петрус ба Ерусалим омад, махтунон бар вай таъна зада,
3. Гуфтанд: „Назди мардуми номахтун рафта, бо онҳо хӯрок хӯрдаӣ“.
4. Вале Петрус ба ҳикояти муфассали ҳар он чи рӯй дода буд, шурӯъ намуда, гуфт:
5. „Ман дар шаҳри Ёфо дуо мегуфтам ва дар ҳолати беҳудӣ рӯёе дидам: зарфе нозил мешуд, мисли суфраи калоне ки аз чор гӯшааш овезон аз осмон мефуромада бошад, ва инак он назди ман фуромад;
6. Чун ба он нигариста, дурустакак аз назар гузарондам, чорвои замин, ҳайвоноти ваҳшӣ, хазандагон ва мурғони ҳаворо дидам,
7. Ва овозе ба гӯшам расид, ки мегуфт: „Эй Петрус, бархоста, забҳ кун, ва бихӯр“
8. Гуфтам: „Ҳошо, Худовандо, зеро ки ҳаргиз чизе ҳаром ё палид ба даҳон набурдаам“.
9. Бори дигар хитобе аз осмон ба ҷавобам даррасид, ки мегуфт: „Он чи Худо пок кардааст, ту ҳаром нахон“.
10. Ин ҳодиса се бор такрор ёфт, ва ҳама чиз боз ба осмон баромад.
11. Ва инак, ҳамон лаҳза се марде аз Қайсария назди ман фиристода шуда буданд, ба хонае ки иқомат доштам, расиданд,
12. Ва Рӯҳ ба ман гуфт, ки ҳеч шубҳа накарда, бо онҳо биравам; ин шаш бародар низ ҳамроҳи ман рафтанд, ва мо ба хонаи он шахс даромадем.

13. Вай ба мо нақл кард, ки чӣ гуна дар хонаи худ фариштаро дидааст, ки истода ба вай гуфтааст: "Ба Ёфо фиристода, Шимъунро, ки лақабаш Петрус аст, даъват намo,"
14. Ва ў ба ту суханоне бигўяд, ки боиси начоти ту ва тамоми хонадони ту хоҳад шуд".
15. Вақте ки ба сухан оғоз кардам, Рўхулқудс ба онҳо нозил шуд, мисли он ки дар ибтидо ба мо нозил шуда буд.
16. Он гоҳ ба ёд овардам, ки Худованд гуфта буд: "Яҳъё бо об таъмид медод, лекин шумо бо Рўхулқудс таъмид хоҳед ёфт".
17. Пас, модоме ки Худо ба онҳо ҳамон бахшоишро ато кардааст, ки ба мо ато кард, вақте ки ба Исои Масеҳи Худованд имон овардем, ман кистам, ки тавонам ба Худо монёш шавам?"
18. Вақте ки инро шуниданд, ором шуданд ва Худоро ҳамду сано хонда, гуфтанд: "Дар ҳақиқат Худо ба ғайрияхудиён низ тавбаи ҳаётбахшро ато кардааст".

Калисо дар Антиёҳия.

19. Дар ин миён ба сабаби таъқиботе ки баъд аз Истефанус ба амал омад, бисъёр касон пароканда шуда, то Финиқия ва Қаприс ва Антиёҳия расиданд, ва онҳо каломро ба ҳеч кас, ғайр аз яҳудиён, мавъиза намекарданд.
20. Лекин баъзе аз онҳо ки аз аҳли Қаприс ва Қурин буданд, ба Антиёҳия расида, бо юнониён гуфтугўй карданд ва аз Исо Худованд башорат доданд,
21. Ва дасти Худованд бар онҳо буд, ва шумораи бузурге имон оварда, ба Худованд рӯчў карданд.
22. Вақте ки овозаи ин ба гўши аҳли калисои Ерусалим расид, Барнабборо ба Антиёҳия фиристоданд.
23. Чун расид, файзи Худоро дида, шод шуд, ва ҳамаро насихат кард, ки аз самими қалб ба Худованд бичаспанд;
24. Зеро ки ў Марди нақўкор ва пур аз Рўхулқудс ва имон буд; ва мардуми бисъёре ба Худованд имон оварданд.
25. Сонӣ Барнаббо ба чустуҷўи Шоул ба Тарсус рафт ва ўро ёфта, ба Антиёҳия овард.
26. Тамоми сол онҳо дар калисо чамъ мешуданд ва мардуми бисъёрро таълим медоданд, ва шогирдон аввалин бор дар Антиёҳия масеҳӣ номида шуданд.

Калисои Антиёхия ба бародароне ки дар Ерусалим буданд, мадад мерасонанд.

27. Ва воқеъ шуд дар он айём, ки акчанд анбиё аз Ерусалим ба Антиёхия омаданд.
28. Яке аз онҳо, ки Оғобус ном дошт, бархоста аз Рӯҳ илҳом ёфта, пешгӯй кард, ки дар тамоми ҷаҳон қаҳтии сахте рӯй хоҳад дод; он дар замони қайсар Клавдиус рӯй дод;
29. Он гоҳ шогирдон қарор доданд ки ҳар яке алоқадри дороии худ ионате барои бародарони Яҳудо равона кунанд;
30. Ҳамин тавр ҳам карданд, ва онро ба василаи Барнаббо ва Шоул ба пирон фиристоданд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

*Таъқиботи панҷум дар подшоҳии Ҳиродуси Агривоси 1.
Ҳабс шудани Петрус.*

1. Дар он замон подшоҳ Ҳиродус дасти тааддӣ бар баъзе аз аҳли калисо дароз кард, то ки онҳоро азоб диҳад.
2. Ва Яъқуб, бародари Юҳанноро ба шамшер кушт;
3. Чун дид, ки ин ба яҳудиён писанд афтод, Петрусро низ дастгир кард, ки ин дар айёми иди фатир буд,
4. Ва ўро гирифта, ба зиндон андохт ва ба чор дастаи чоргонаи сарбозон супурд, ки ўро посбонӣ кунанд, зеро ният дошт, ки баъд аз иди фисҳ ўро назди қавм берун оварад.

*Дуои калисо дар бораи Петру.
Фариштаи Худо.*

5. Пас, Петрусро дар зиндон нигоҳ медоштанд, аммо аҳли калисо барои ў назди Худо пайваста дуо мегуфтанд.
6. Дар ҳамон шабе ки Ҳиродус қасди берун овардани ўро дошт, Петрус, бастаи ду занчир, дар миёни ду сарбоз хобида буд, ва дарбонон зиндонро посбонӣ мекарданд.
7. Ва инак, фариштаи Худованд назди ў ҳозир шуд, ва рӯшноӣ дар он хона дурахшид; ба паҳлуи Петрус зада, ўро бедор кард ва гуфт: “Зуд бархез“. Дарҳол занчирҳо аз дастҳояш афтод.

8. Фаришта ба ӯ гуфт: “Камари худро бибанд ва кафш бар пой кун”. Ва чунин кард. Сонӣ ба ӯ гуфт: “Қомаи худро бипӯш ва аз қафои ман биё”.
9. Берун омада, аз қафои вай равона шуд, ва надонист, ки он чи аз фаришта содир шуд, воқеист, балки гумон мекард, ки ин рӯъеест.
10. Аз пеши посбонони аввал ва дуом гузашта, ба дарвозаи оҳанине ки сӯи шаҳр мебуд, расиданд, ва он худ аз худ пеши рӯи онҳо кушода шуд; онҳо берун рафта, аз як кӯча гузаштанд, ки ногаҳон фаришта аз пеши ӯ нопадид шуд.
11. Петрус ба худ омада, гуфт: “Акнун яқин донистам, ки Худованд фариштаи Худро фиристода, маро аз дасти Ҳиродус ва аз он чи қавми яҳудӣ чашм доштанд, раҳо кард”.
12. Инро аз фикри худ гузаронда, ба хонаи Марьям, мадари Юҳанно, ки лақабаш Марқӯс буд, омад, ки дар он ҷо касони бисъёре чамъ шуда, дуо мегуфтанд.
13. Вақте ки дарвозаро кӯфт, Рудо ном канизе баромад, то ки воз кунад,
14. Ва овози Петрусро шинохта, ба ҷои он ки дарвозаро кушояд, аз шодӣ ба хона давида даромад ва хабар дод, ки Петрус назди дарвоза истодааст.
15. Ба вай гуфтанд: “Магар девона шудай?” Аммо вай ба гапаш исрор кард. Гуфтанд: “Ин фариштаи ӯст”.
16. Аммо Перус пайваста тақ-тақ мекард; вақте ки кушоданд, ӯро дида, дар хайрат афтоданд.
17. Ӯ бо дасташ ишора кард, ки хомӯш бошанд, ва ба онҳо нақл кард, ки чӣ гуна Худованд ӯро аз зиндон берун овард; ва гуфт: “Инро ба Яъқуб ва ба бародарон хабар диҳед”. Сонӣ берун баромада, ба ҷои дигар рафт.
18. Чун субҳ дамид, изтироби бузурге дар байни сарбозон афтод, ки Петрусро чӣ шуд,
19. Ва Ҳиродус, чун ӯро талабид наёфт, посбононро истинтоқ карда, фармуд, ки онҳоро ба қатл расонанд, ва худаш аз Яҳудо ба Қайсария рафта, дар он ҷо иқомат кард.

Заволи Ҳиродус.

20. Ҳиродус ба мардуми Сӯр ва Сидӯн бисъёр хашмгин буд, ва онҳо, маслиҳатро ба як ҷо монда, назди ӯ омаданд ва Блостусро,

ки нозири хобгоҳи подшоҳ буд, ба тарафи худ кашида, талаби сулҳ карданд, чунки диёрашон аз кишвари подшоҳ асбоби маишат меёфт.

21. Дар рӯзи таъиншуда Ҳиродус либоси шоҳона дар бар кард ва бар маснади ҳукумат нишаста, ба онҳо нутқ кард,
22. Ва мардум нидо карда гуфтанд, ки ин овози худост, на овози инсон.
23. Лекин баногоҳ фариштаи Худованд ўро зад, зеро ки ў Худоро ҷалол надод, ва кирмҳо ўро хўрданд, ва ў мурд.
24. Аммо каломии Худо торафт бештар интишор меёфт.
25. Барнаббо ва Шоул, баъд аз иҷрои хизматашон, аз Ерусалим баргаштанд, ва Юҳанно, ки лақабаш Марқўс буд, ҳамроҳи худ оварданд.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Рӯҳулқудс Павлус ва Барнабборо даъват менамояд.

1. Дар калисои Антиёҳия якчанд нафар анбиё ва муаллимон буданд, чунончи: Барнаббо ва Шимъўн, ки лақабаш Ничар буд, ва Лукюси Қуринӣ ва Маноҳим, ки бо тетрарх Ҳиродус дар як ҷо тарбия ёфта калон шуда буд, ва Шоул.
2. Вақте ки онҳо ба ибодати Худованд ва рӯзадори машғул буданд, Рӯҳулқудс гуфт: “Барнаббо ва Шоулро аз баҳри коре ки барояш онҳоро даъват намудаам, ба Ман ҷудо кунед”.

Сафари якуми Павлус ба ҷазираи Қаприс.

3. Баъд аз рӯза гирифтанд ва дуо гуфтанд даст бар сари онҳо гузоштанд ва онҳоро равона карданд.
4. Онҳо, ки фиристодагони Рӯҳулқудс буданд, ба Салукия омаданд ва аз он ҷо бо киштӣ ба Қаприс рафтанд.
5. Ва вориди Саломис шуда, дар куништҳои яҳудиён каломии Худоро мавъиза карданд; Юҳанно низ мулозими онҳо буд.

Муқобилияти Алимои ҷодугар.

6. Чун тамоми ҷазираро то ба Пофус тай карданд, як ҷодугари яҳудиёро ёфтанд, ки набии козиб буд ва Барюшаъ ном дошт;

7. Ў бо воли Сарчиюс Павлус ҳамнишин буд. Воли, ки Марди бофаҳм буд, Барнаббо ва Шоулро даъват намуда, хост каломи Худоро бишнавад.
8. Аммо Алимои чодугар, ки тарцимаи номаш чунин аст, ба онҳо муҳолифат карда, хост волиро аз имон овардан боздорад.
9. Вале Шоул, ки Павлус низ ном дошт, аз Рӯхулқудс пур шуда, ба ў назар дўхт
10. Ва гуфт: “Эй манбаи ҳар макру шарорат, эй фарзанди иблис ва душмани ҳама гуна адолат! Оё аз роҳи рости Худованд баровардани мардумро бас мекуни?
11. Ҳоло дасти Худованд туро хоҳад зад, ва нобино гашта, нури офтобро то муддате нахоҳӣ дид“. Ногаҳон дунё дар назараш тираву тор шуд, ва ў ба ҳар сӯ рӯ оварда, асокаше мечуст.
12. Чун воли ин ҳодисаро дид, аз таълими Худованд мутаҳайир шуда, имон овард.
13. Павлус ва ҳамроҳаш Пофусро тарк карда, бо киштӣ ба Пирчаи Памфилия омаданд, аммо Юҳанно аз онҳо ҷудо шуда, ба Ерусалим баргашт.

Мавъиза Петрус дар куништи Писидия.

14. Онҳо аз Пирча гузашта, ба Антиёҳияи Писидия расиданд ва рӯзи шанбе ба куништ даромада, нишастанд.
15. Баъд аз қироати Таврот ва суҳафи анбиё, сардорони куништ назди онҳо кас фиристода, гуфтанд: “Эй бародарони азиз! Агар каломи насихатомезе барои қавм дошта бошед, бигӯед“.
16. Павлус бархоста ва бо дасташ ишора карда, гуфт: “Эй мардони Исроилӣ ва худотарсон! Гӯш диҳед:
17. “Худованд қавми Исроил падарони моро баргузид ва ин қавмро, ҳангоме ки дар ғурбати замини Миср буданд, сарафроз кард, ва онҳоро бо бозуи зўрманд аз он ҷо берус овард;
18. Қариб чихил сол онҳоро дар биёбон ғизо дод;
19. Ҳафт қавмро дар замини Канъон несту нобуд карда, заминашонро ҳамчун мерос ба онҳо тақсим кард,
20. Дар давоми тақрибан чорсаду панҷоҳ сол. Пас аз он то замони Самуили набӣ, доваронро ба онҳо бахшид;
21. Сонӣ барои худ подшоҳ талабиданд, ва Худо Шоул ибни Кисро аз сибти Бинъёмин ба онҳо дод, ки муддати чихил сол салтанат ронд;

22. Вақте ки ўро аз миён бардошт, Довудро бар онҳо подшоҳ таъин кард ва дар ҳаққи ў шаҳодат дода, гуфт: ”Довуд ибни Ёисоро мувофиқи дили Худ ёфтам, ки ў тамоми хостаи Маро ба ҷо хоҳад овард”.
23. Ин ҳамон касест, ки Худо аз насли ў, мувофиқи ваъдаи Худ, барои Исроил Начотдиҳандае, яъне Исоро ба миён овард;
24. Пеш аз омадани Ў Яҳъё ба тамоми қавми Исроил таъмиди тавбаро мавъиза кард.
25. Чун Яҳъё хизмати худро анҷом дод, гуфт: ”Ман он касе ки шумо гумон мекунед, нестам; лекин баъд аз ман Касе меояд, ки ман сазовори он нестам, ки банди пойафзоли Ўро воз кунам”.
26. Эй бародарон, эй фарзандони насли Иброҳим ва касоне ки аз байни шумо Худотарс ҳастанд! Каломи ин начот ба шумо фиристода шудааст.
27. Зеро ки сокинони Ерусалим ва сардорони онҳо Ўро нашинохта ва маҳкум карда, гуфтаҳои анбиёро ки ҳар рӯзи шанбе кироат мешавад, ба иҷро расонданд,
28. Ва гарчанде ки аз Ў ҳеҷ айбе сазовори марг наёфта буданд, аз Пилотус хоҳиш карданд, ки Ўро бикӯшад;
29. Пас аз он ки ҳар чизи дар бораи Ў навишташударо ба иҷро расонданд, Ўро аз салиб фуруварда, ба қабр супурданд.
30. Лекин Худо Ўро аз мурдагон эҳъё кард,
31. Ва Ў рӯзҳои бисъёре ба касоне зохир шуд, ки ҳамроҳи Ў аз Ҷалил ба Ерусалим омада буданд ва ҳоло дар пеши қавм шоҳидони Ў мебошанд.
32. Мо ба шумо башорат медиҳем, ки Худо ваъдаеро, ки ба падарони мо дода, буд, барои мо, фарзандони онҳо, ба иҷро расонда, Исоро эҳъё кард.
33. Чунон ки дар тамоми таронаи дуёми Забур навишта шудааст: ”Ту Писари Ман ҳастӣ, Ман имрӯз Падари Ту шудаам”.
34. Дар бораи он ки Ўро аз мурдагон эҳъё кард, то ки дигар ба фано дучор нашавад, чунин гуфт: ”Марҳаматҳои бозътимоди Довудро ба шумо хоҳам бахшид”.
35. Бинобар ин дар ҷои дигар низ мегӯяд: ”Нахоҳӣ гузошт, ки Қуддуси Ту фаноро бубинад”.
36. Довуд дар замони худ бо иродаи Худо хизмат карда, вафот ёфт ва ба падарони худ пайваст ва фаноро дид;
37. Аммо Он Касе ки Худо Ўро эҳъё кард, фаноро надид.

38. Пас, эй бародарон, ба шумо маълум бод, ки ба воситаи Ў ба шумо омурзиши гуноҳҳо эълон мешавад,
39. Ва аз ҳар чизе ки ба василаи шариати Мусо сафед шуда натавонистед, ҳар имондор ба василаи Ў сафед хоҳад шуд.
40. Пас эҳтиёт бошед, мабодо он чи дар суҳафи анбиё гуфта шудааст, ба шумо рӯй надихад:
41. “Эй мутанаффирон, бингаред ва таачҷуб намоед ва маҳв шавед, зеро ки Ман амалеро дар айёми шумо содир манамоям, амале ки агар касе онро ба шумо нақл мекард, бовар намекардед” „.
42. Вақте ки яҳудиён аз куништ бароманд, ғайрияҳудиён хошиш карданд, ки рӯзи шанбеи оянда низ ин суҳанонро ба онҳо бигӯянд;
43. Чун аҳли куништ пароканда шуданд, бисъёре аз яҳудиён ва онҳое ки чанде пеш дини яҳудиеро қабул карда буданд, аз паи Павлус ва Барнаббо рафтанд, ва ин ду нафар ба онҳо суҳан гуфта, тарғиб менамуданд, ки дар файзи Худо устувор бошанд.
44. Рӯзи шанбеи дигар қариб тамоми аҳли шаҳр чамъ омаданд, то ки каломи Худоро бишнаванд;
45. Вале чун яҳудиён издиҳоми мардумро диданд, аз ҳасад пур гаштанд ва куфр гуфта, ба суҳанони Павлус муҳолифат карданд.

Павлус ва Барнаббо назди халқҳо мераванд.

46. Он гоҳ Павлус ва Барнаббо далер шуда, гуфтанд: “Воҷиб буд, ки каломи Худо аввал ба шумо мавъиза каарда шавад, лекин азбаски шумо онро рад кардед ва худро шоистаи ҳаёти ҷовидонӣ надонистед, бинобар ин мо ба ғайрияҳудиён рӯ меоварем;
47. Зеро ки Худованд ба мо чунин амр фармудааст: ”Туро нури халқҳо гардондам, то ки Ту то ақсои замин василаи наҷот бошӣ” „.
48. Вақте ки ғайрияҳудиён инро шуниданд, шод шуда, каломи Худовандро ҳамду сано хонданд, ва ҳамаи онҳое ки барои ҳаёти ҷовидонӣ пешакӣ таъин шуда буданд, имон оварданд,
49. Ва каломи Худованд дар тамоми он сарзамин интишор ёфт.
50. Яҳудиён занони диндору иззатманд ва акобири шаҳрро ба шӯр оварда, барои таъқиб кардани Павлус ва Барнаббо барангехтанд ва онҳоро аз он ноҳия ронданд.
51. Аммо ин ду нафар, ғубори пойҳои худро бар онҳо афшонда, ба Иқуния равона шуданд,

52. Ва шогирдон аз шодӣ ва Рӯҳулқудс пур шуданд.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Хизматгузорӣ дар Иқуния.

1. Дар Иқуния бо ҳам ба куништи яҳудиён даромада, тавре сухан гуфтанд, ки шумораи зиёде аз яҳудиён ва юнониён имон оварданд.
2. Аммо яҳудиёне ки имон наоварда буданд, дилҳои ғайрияҳудиёноро шӯронида, ба муқобили бародарон барангехтанд.
3. Муддати дарозе дар он ҷо монда, дар бораи Худованд далерона сухан мегуфтанд, ва Ё ба каломи ғайри Худо шаҳодат дода, ба василаи онҳо аломоту мӯъҷизот ато мекард.
4. Дар ин миён мардуми шаҳр ду тақсим шуданд, ки як қисмашон тарафдори яҳудиён ва қисми дигарашон тарафдори хаввориён буданд.
5. Вақте ки ғайрияҳудиён ва яҳудиён бо сардорони худ ба онҳо ҷуҳум оварданд, то ки онҳоро тамасхур ва сангсор кунанд,

Хизматгузорӣ дар Дарба ва Лустра.

6. Онҳо огоҳӣ ёфта, ба Лустра ва Дарба, шаҳрҳои Лекония ва атрофи он фирор карданд,
7. Ва дар он ҷо башорат меоданд.

Дар Лустра шифо ёфтани марде ки пойҳояш беҳаракат буд.

8. Дар Лустра марде нишаста буд, ки пойҳояш беҳаракат буд ва аз шиками модар ланг буда, ҳаргиз роҳ нарафта буд.
9. Вай сухани Павлусро мешунид; Павлус ба вай нигарист ва чун дид, ки имон ба шифо дорад,
10. Бо овози баланд ба вай гуфт: “Бар пойҳои худ рост биист”. Вай дарҳол ҷаста хесту ба роҳ рафтанд даромад.
11. Вақте ки мардум ин амали Павлусро диданд, овози худро баланд карда, бо забони леконӣ гуфтанд: “Худоён ба сурати инсонӣ назди мо фурумадаанд”.
12. Барнабборо Зевс ва Павлусро Ҳермес номиданд, зеро ки ӯ сарвари нотикон буд.

13. Коҳини маъбади Зевс, ки дар беруни шаҳр воқеъ буд, барзаговон ва тоҷҳои гул назди дарвозаи шаҳр овард ва мехост бо якҷоягии мардум қурбонӣ кунад.
14. Ҳамин ки ҳаввориён Барнаббо ва Павлус инро фаҳмиданд, ҷомаҳои худро даронида, ба миёни мардум давида даромаданд ва фаръёд зада гуфтанд:
15. „Эй мардон! Чаро чунин мекунад? Мо низ мисли шумо одамони ноқис ҳастем ва ба шумо башорат медиҳем, ки аз бутҳои худ гашта, ба Худои Ҳай рӯчӯъ намоед, ки Ў осмон ва замин ва баҳр ва он чиро, ки дар онҳост, офаридааст,
16. Ва дар наслҳои пешина ҳамаи халқҳоро гузоштааст, ки мувофиқи тариқати худ рафтор кунанд,
17. Гарчанде ки ҳамеша бо некиҳояш аз вучуди Худ шаҳодат дода, ба мо аз осмон борон меборонад, фаслҳои боровар мебахшад, ба мо ғизо медиҳад ва дилҳои моро аз шодмонӣ пур мекунад“.
18. Бо ин суханон мардумро аз қурбонӣ қардан барояшон базӯр боздоштанд.
19. Дар ин миён аз Антиёҳия ва Иқуния яҳудиён расида омаданд ва мардумро барангехта, Павлусро сангсор қарданд ва, ба гумони он ки мурдааст, аз шаҳр берун кашиданд.

Павлус дар Дарба.

Рафта дидани калисоҳои барпошуда.

20. Вақте ки шогидон дар гирди ӯ чамъ омаданд, бархоста, ба шаҳр даромад ва фардои он бо Барнаббо сӯи Дарба равона шуд.
21. Дар ин шаҳр низ башорат дода, шогирдони зиёде пайдо қарданд ва боз ба Лустра, Иқуния ва Антиёҳия ворид шуданд.
22. Ва дилҳои шогирдонро тавқият дода, панд мегуфтанд, ки „дар имон устувор бошед, зеро ки мо бояд бо мусибатҳои бисёр дохили Малакути Худо гардем“.

Таъин қардани пирон дар ҳар калисо.

Баргаиштан ба Антиёҳия.

23. Дар ҳар калисо барои онҳо пирон таъин қарданд ва бо дуо ва рӯза онҳоро ба Худованде ки ба Ў имон оварда буданд, супурданд.
24. Аз Писидия гузашта, ба Памфилия омаданд.

25. Ва дар Пирча каломи Худовандро мавъиза намуда, ба Аттолия фуромаданд;
26. Боз ба киштӣ савор шуда, ба Антиёхия рафтанд, ки дар ҳамон чо онҳо, ба хотири хизмате ки ба чо оварданд, ба файзи Худо супурда шуда буданд.
27. Чун расиданд, аҳли калисоро чамъ оварда, аз он чи Худо ба онҳо ба амал оварда буд ва чӣ гуна Ё дарвозаи имонро ба рӯи ғайрияҳудиён кушода буд, нақл карданд;
28. Ва муддати дарозе дар он чо бо шогирдон монданд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Чамъомад дар Ерусалим.

Масъалаи хатна.

1. Баъзе касон аз яҳудо омада ва бародаронро таълим дода, мегуфтанд: “Агар мувофиқи оини Мусо махтун нашавед, начот ёфта наметавонед”.
2. Пас аз он ки Павлус ва Барнаббо бо онҳо мунозира ва мубоҳисаи бисъёре карданд, қарор дода шуд, ки Павлус ва Барнаббо ва чанд нафари дигар аз онҳо барои ҳалли ин масъала назди ҳаввориён ва пирон ба Ерусалим бираванд.
3. Аҳли калисо онҳоро гуселонданд, ва ҳангоме ки онҳо аз Финиқия ва Сомария мегузаштанд, имон овардани ғайрияҳудиённо хикоят карданд, ва ин хабар ҳамаи бародаронро бағоят шод гардонд.
4. Чун ба Ерусалим расиданд, аҳли калисо, ҳаввориён ва пирон онҳоро пазиروي карданд, ва онҳо аз он чи Худо бо онҳо ба амал оварда буд, нақл карданд.
5. Баъзе аз фарисиён, ки имон оварда буданд, бархоста, гуфтанд, ки онҳоро бояд хатна карда, амр фармоянд, ки шариати Мусоро риоя кунанд.
6. Ҳаввориён ва пирон чамъ шуданд, то ки ин масъаларо муҳокима намоянд.
7. Баъд аз муҳокимаи бисъёр Петрус бархоста, ба онҳо гуфт: “Эй бародарон! Шумо медонед, ки аз рӯзҳои аввал Худо аз миёни ҳамаи мо маро багузид, то ки ғайрияҳудиён каломи Инчилро аз забони ман бишнаванд ва имон оваранд;
8. Худои Орифулқалб ба онҳо ба чунин васила шаҳодат дод, ки Рӯҳулқудсро ба онҳо низ бахшид, чунон ки ба мо бахшидааст,

9. Ва дар байни мо ва онҳо ҳеч фарқе нагузошта, дилҳои онҳоро бо имон пок сохт.
10. Пас чаро акнун Худоро озмуда, бар гардани шогирдон юғе меандозед, ки онро ҳам падарони мо ва ҳам мо бардошта натавониста будем?
11. Лекин мо ба файзи Исои Масеҳи Худованд эътиқот дорем ва начот меёбем, ҳамчунон ки онҳо низ“.
12. Он гоҳ тамоми аҳли маҷлис сокит шуда, ба ҳикояти Барнаббо ва Павлус дар бораи аломату мўъҷизоте ки Худо дар миёни ғайрияҳудиён ба василаи онҳо ба амал оварда буд, гўш доданд.
13. Ҳамин ки нутқи онҳо баохир расид, Яъқуб ба суҳан оғоз карда, гуфт: “Эй бародарон! Ба ман гўш диҳед:
14. “Шимўн фаҳмонда дод, ки чӣ гуна Худо аввал ба ғайрияҳудиён назар андохт, то ки аз миёни онҳо қавме ба исми Худ бигирад;
15. Гуфтаҳои анбиё низ ба ин мутобиқ аст, чунон ки навишта шудааст:”
16. “Баъд аз ин ручўъ намуда, хаймаи Довудро, ки фурў ғалтдааст, аз нав барқарор мекунам ва харобаҳои онро обод мегардонам ва барпо менамоям,
17. То ки бақияи мардум ва ҳамаи халқҳои ки исми Ман дар байни онҳо хонда мешавад, толиби Худованд гарданд, мегўяд Худованде ки ҳамаи инро ба амал меоварад”.
18. Ба Худо ҳамаи корҳои абадан маълум аст.

Халқҳо ба Таврот тобеъ настанд.

19. Пас, фикри ман ин аст, ки аз миёни халқҳо ба Худо ручўъ менамоянд, ба душворӣ наандозем,
20. Балки ба онҳо фақат дастуре бинависем, ки аз начосати бутҳо, аз зино, аз гўшти ҳайвоноти буғшуда ва аз хун парҳез кунанд;
21. Зеро ки Мусо аз наслҳои қадим дар ҳамаи шаҳрҳо воизони Худро дорад, ва дар куништҳо ҳар рўзи шанбе қироат мешавад“.
22. Он гоҳ ҳаввориён ва пирон ва тамоми аҳли қалисо ба қароре омаданд, ки чанд касро аз миёни худ интиҳоб карда, ҳамроҳи Павлус ва Барнаббо ба Антиёҳия фиристонанд; онҳо Яхудоро, ки лақабаш Барсаббо буд, ва Силоро интиҳоб карданд, ки ин ду нафар аз пешвоёни бародарон буданд;

23. Ва номае ба ин мазмун навишта, ба дасти онҳо супурданд: “Ҳаввориён ва пирон ва бародарон ба бародароне ки аз ғайрояҳудиён дар Антиёхия, Сурия ва Қилиқия ҳастанд, салом мерасонанд.
24. Чун шунидем, ки аз миёни мо баъзе касон шуморо бо суханони худ мушавваш сохтаанд ва дилҳои шуморо ба шакку шубҳа андохтаанд ва гуфтаанд, ки “бояд хатна кунед ва шариатро риоят намоед”, ва ҳол он ки мо ба онҳо чунин дастуре надодаем,
25. Бинобар ин мо якдилона ба қароре омадем, ки чанд нафарро интихоб намуда, назди шумо равона кунем, ҳамроҳи азизони худ Барнаббо ва Павлус,
26. Ки ҷонҳои худро аз барои исми Худованди мо Исои Масеҳ нисор кардаанд.
27. Пас, Яҳудо ва Силоро фиристодаем, ки онҳо низ ҳамин чизҳоро ба шумо даҳанакӣ баён хоҳанд кард.
28. Зеро ки Рӯҳулқудс ва мо савоб дидем, ки ба зиммаи шумо боре нагузорем, ҷуз вочиботи зерин:
29. “Аз қурбониҳои бутҳо, аз хун, аз гӯшти ҳайвоноти буғишуда ва аз зино парҳез кунед; ҳар гоҳ аз ин чизҳо худро нигоҳ доред, кори хубе мекунад. Саломат бошед”.
30. Вақте ки фиристодагон ба Антиёхия омаданд, мардумро чамъ карда, номаро супурданд.
31. Онро хонда, аз мазмуни тасалибахшаш шодмон шуданд.
32. Яҳудо ва Сило, ки низ набӣ буданд, бародаронро бо суханони бисъёре насиҳат ва тавқият доданд.
33. Баъд аз он ки муддате дар он ҷо монданд, бардарон онҳоро ба саломатӣ назди ҳаввориён равона карданд;
34. Вале Сило дар он ҷо монданӣ шуд.
35. Павлус ва Барнаббо дар Антиёхия иқомат намуда, бо ҳамроҳии бисъёр касони дигар каломи Худовандро таълим ва башорат медоданд.

Сафари дуюми Павлус.

Ҷудой аз Барнаббо.

36. Чун якчанд рӯз гузашт, Павлус ба Барнаббо гуфт: “Акнун гашта равем ва дар ҳар шаҳре ки каломи Худовандро мавъиза карда будем, бародарони худро бубинем, ки аҳволашон чӣ гуна аст”.

37. Барнаббо мехост Юҳанноро, ки лақабаш Марқўс буд, хамроҳашон бибаранд,
38. Аммо Павлус салоҳ надонист, ки шахсеро, ки дар Памфилия аз онҳо чудо шуда, дар корашон то ба охир хамроҳӣ накарда буд, бо худ бибаранд,
39. Ба ин сабаб низое ба миён омада, то ба ҳадде расид, ки онҳо аз якдигар чудо шуданд, ва Барнаббо Марқўсро хамроҳи худ гирифта, бо киштӣ ба Қаприс рафт,
40. Ва Павлус барои Худ Силоро интиҳоб кард, ва ҳамин ки бародарон ўро ба файзи Худо супурданд, рӯ ба сафар ниҳод,
41. Ва ба Сурия ва Қилиқия гузашта, калисоҳоро тақвият мекард.

БОБИ ШОНДАҲУМ

Павлус дар Осиёи Сағир. Тимотиюс.

1. Ба Дарба ва Лустра омад. Ва инак, Тимотиюс ном шогирде дар он ҷо буд, ки модараш яҳудизани имондор, лекин падараш юнонӣ буд,
2. Ва бародарони сокинони Лустра ва Иқуния ўро таъриф мекарданд.
3. Павлус майл дошт ўро хамроҳи худ бибарад, ва ўро гирифта, ба хоҳири яҳудиёне ки дар он ноҳия буданд, хатна кард, зеро ки ҳама падарашро мешинохтанд, ки вай юнонӣ буд.
4. Онҳо дар ҳар шаҳре ки мегаштанд, дастурҳоеро, ки ҳаввориён ва пирон дар Ерусалим қарор дода буданд, ба онҳо месупурданд, то ки аз рӯи дастурҳо амал кунанд.
5. Калисоҳо дар имон мустаҳакам мешуданд, ва шумораашон рӯз ба рӯз меафзуд.

Павлус дар Трўос.

Рўхулқудс идора мекунад.

6. Вақте ки аз Фириция ва кишвари Ғалотия мегузаштанд, Рўхулқудс онҳоро нагузошт, ки каломро дар вилояти Осиё мавъиза намоянд.
7. Ба Мисия расида, аз он ҷо ба Битуния рафтани шуданд, лекин Рўх ба онҳо иҷозат надод.
8. Он гоҳ аз Мисия гузашта, ба Трўос фуромаданд.

9. Ҳамон шаб ба Павлус рўёе аён шуд, ки инак шахсе аз аҳли Мақдуния назди ӯ истода буд ва илтимос карда, мегуфт: “Ба Мақдуния омада, ба мо мадад расон”.
10. Ҳамин ки ӯ ин рўёро дид, мо дарҳол ба Мақдуния рафтани шудем, зеро ки яқин донистем, ки Худованд моро даъват намудааст, ки дар он ҷо башорат диҳем.
11. Аз Трўос бо кишти рафта, рост ба Сомўтрокӣ расидем ва рўзи дигар ба Ниёпўлис равона шудем;

Павлус ва Сило дар Филиппӣ.

12. Аз он ҷо ба Филиппӣ рафтем, ки шаҳри аввали вилояти Мақдуния, қасабаи муҳочирнишин буд; дар он шаҳр якчанд рўз истодем.
13. Рўзи шанбе аз шаҳр берун шуда, дар соҳили дарьё, ки дар он ҷо одатан ибодатгоҳ буд, нишастем ва бо заноне ки дар он ҷо ҷамъ омада буданд, гуфтугў кардем.

Имон овардани Лидия.

14. Лидия ном занеки худопарастии арғувонфурўш, ки аз шаҳри Тиёттира буд, гуфтугўи моро гўш мекард; Худованд дили ӯро кушода буд, то ки суҳанони Павлусро бишнавад.
15. Вақте ки ӯ ва аҳли байташ таъмид гирифтанд, хоҳиш карда, гуфт: “Агар шумо яқин дониста бошед, ки ман ба Худованд имон овардаам, ба хонаи ман омада, иқомат кунед”. Ӯ он қадар исрор кард, ки мо розӣ шудем.

Берун кардани рўҳи ғайбгўй.

Задани Павлус ва Сило.

16. Як рўз, ки мо ба ибодатгоҳ мерафтем, ба мо канизе вохўрд, ки рўҳи ғайбгўй дошт ва аз ғайбгўй ба оғоёни худ даромади калоне меовард.
17. Вай аз қафои мо ва Павлус омада, фаръед зад, ки ин одамон бандагони Худои Таолоянд ва роҳи наҷотро ба мо хабар медиҳанд.
18. Азбаски чандин рўз вай ҳамин тавр рафтор кард, павлус дарғазаб шуд ва ба вай рў гардонда, ба он рўх гуфт: “Ба исми

Исои Масех туро амр мефармоям, ки аз вай берун баро“. Ва дарҳол аз вай берун омад.

19. Чун оғоёни вай диданд, ки умеди даромадашон аз даст рафт, Павлус ва Силоро дастгир карда, ба майдони шаҳр назди сардорон кашида бурданд;
20. Вақте ки онҳоро назди волиён оварданд, гуфтанд: “Ин одамон, ки яҳудӣ ҳастанд, шаҳри моро ба шӯр овардаанд
21. Ва расму таомулуро мавъиза мекунанд, ки қабул кардан ва ба ҷо овардан ба мо румиён, ҷоиз нест“.
22. Мардум низ ба онҳо қиём карданд, ва волиён ҷомаҳои онҳоро канда партофта, фармуданд, ки онҳоро калтаккорӣ кунанд;
23. Пас аз задани шаттаи бисъёр, онҳоро дар зиндон андохтанд ва ба зиндонбон амр фармуданд, ки онҳоро дурустакак нигоҳбонӣ кунад;
24. Чун вай ин тавр амре гирифт, онҳоро дар зиндон дохилӣ маҳбус кард ва ба пойхошон кунда зад.

Имон оварадани зиндонбон дар Филиппӣ.

25. Дар қарибии нисфи шаб Павлус ва Сило дуо гуфта, Худоро ҳамду сано мехонданд, ва бандиён онҳоро мешуниданд.
26. Ногаҳон заминчунбии азиме рӯй дод, то ба ҳадде ки таҳкурсии зиндон ба ларза даромад; дарҳол ҳамаи дарҳо кушода шуд, ва ҳама завлонаҳо ба замин афтод.
27. Зиндонбон бедор шуда, дарҳои зиндонро кушода дид ва шамшери худро кашида, мехост худро бикӯшад, ба гумони он ки бандиён гурехта рафтаанд.
28. Аммо Павлус бо овози баланд гуфт: “Ба худ осебе нарасон, зеро ки ҳамаи мо дар ин ҷо ҳастем“.
29. Зиндонбон чароғе талаб карда, ба дарун давида даромад ва ларзон шуда, пеши пой Павлус ва Сило афтод;
30. Сонӣ онҳоро берун оварда, гуфт: “Эй оғоён! Чӣ бояд бикунам, то ки начот ёбам?“.
31. Гуфтанд: “Ба Исои Масеҳи Худованд имон овар, ва ту бо аҳли байти худ начот хоҳӣ ёфт“.
32. Он гоҳ каломи Худовандро ба вай ва тамоми аҳли байташ мавъиза карданд.

33. Дар ҳамон соати шаб зиндонбон онҳоро берун оварда, захмқошонро шуст, ва февран худааш ва тамоми аҳли байташ таъмид гирифтанд,
34. Ва онҳоро ба хонаи худ оварда, дар пешашон хӯрок монд, ва бо тамоми аҳли байти худ шод шуд, ки ба Худо имон овард.

Павлус намехоҳад пинҳонӣ биравад.

35. Вақте ки субҳ дамид, волиён мулозимонро фиристоданд, ки бигӯянд: “Он шахсонро ҷавоб деҳ”.
36. Зиндонбон инро ба Павлус хабар дода, гуфт: “Волиён кас фиристоданд, ки шуморо ҷавоб диҳам; пас, берун омада, ба саломатӣ биравед”.
37. Вале павлус ба онҳо гуфт: “Моро, ки румӣ ҳастем, бе муҳокима дар пеши назари тамоми мардум калтаккорӣ карда, дар зиндон андохтанд, ва акнун мехоҳанд пинҳонӣ ҷавоб диҳанд? Не, бигзор худашон омада, моро берун оваранд”.
38. Мулозимон ин суҳанонро ба волиён расонданд, ва чун шуниданд, ки румӣ ҳастанд, ба ҳарос афтоданд.
39. Ва омада, аз онҳо узр пурсиданд ва берун оварда, хоҳиш карданд, ки аз шахр бираванд.
40. Онҳо аз зиндон берун омада, ба хонаи Лидия шитофтанд ва бо бародарон вохӯрда ва онҳоро насиҳат карда, равона шуданд.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Барно шудани калисо дар Таслўникӣ.

1. Аз Амфипўлис ва Аполония гузашта, ба Таслўникӣ омаданд, ки дар он ҷо куништи яҳудиён буд.
2. Павлус, аз рӯи одати худ, назди онҳо дохил шуд, ва се рӯзи шанбе бо онҳо аз Навиштаҳо гуфтугў мекард,
3. Ва ошкор карда ва исбот намуда, мегуфт, ки лозим буд Масеҳ азобу уқубат кашад ва аз мурдагон эҳё шавад, ва Ҳамин Исо, ки ман Ўро ба шумо мавъиза мекунам, Масеҳ аст.
4. Баъзе аз онҳо ва ҳамчунин бисёре аз юнониҳои худотарс ва шумораи зиёде аз занони ашроф имон оварданд ва ба Петрус ва Сило ҳамроҳ шуданд.

Ба шўр омадани яҳудиён дар Таслўникӣ.

5. Аммо яҳудиёне ки имон наоварда буданд, ҳасад бурданд ва чанд нафар нобакоронро аз бозор гирифта, издиҳоме чамъ карданд ва шаҳрро ба шўр оварданд ва ба хонаи Ёсўн тохта, хостанд онҳоро назди чамомат берун оваранд.
6. Чун онҳоро наёфтанд, Ёсўн ва чанд нафар бародаронро назди сардорони шаҳр кашиданд ва дод зада меғуфтанд, ки онҳое ки тамоми олабро зеру забар карданд, ба ин чо низ омаданд,
7. Ва Ёсўн онҳоро пазирой кардааст, ва ҳамаи онҳо бар хилофи фармоишоти қайсар амал мекунанд ва шахси дигарро, ки Исо ном дорад, подшоҳ медонанд.
8. Аз шунидани ин суханон мардум ва сардорони шаҳр ба ташвиш афтоданд,
9. Ва аз Ёсўн ва дигарон замонат гирифта, онҳоро ҷавоб доданд.

Павлус ва Сило дар Бирия.

10. Бародарон фавран Павлус ва Силоро шабона ба Бирия равона карданд, ва онҳо ба он чо расида, ба куништи яҳудиён даромаданд.
11. Яҳудиёни он чо назар ба аҳли Таслўникӣ равшанфикртар буданд: бо иштиёқи комил каломро гўш мекарданд ва ҳар рўз Навиштаҳоро санчида мебаромаданд, то ки бидонанд, ки оё дар ҳақиқат ҳамин тавр аст ё не;
12. Бисьёре аз онҳо, ҳам аз занони ашрофи юнонӣ ва ҳам шумораи зиёде аз мардон имон оварданд.
13. Лекин чун яҳудиёни Таслўникӣ фаҳмиданд, ки Павлус дар Бирия низ каломи Худоро мавъиза намудааст, ба он чо омада, мардумро ба шўр оварданд.
14. Дарҳол бародарон Павлусро сўи баҳр равона карданд, вале Сило ва Тимотиюсро дар он чо монданд.

Павлус дар Атино.

15. Ҳамроҳони Павлус ўро то Атино гуселониданд, ва ў ба онҳо фармуд, ки гашта рафта, ҳар чи зудтар Сило ва Тимотиюсро назди ў равона кунанд.
16. Ҳангоме ки Павлус дар Атино ба онҳо интизорӣ дошт, чун дид, ки ин шаҳр аз бутҳо пур аст, рўҳаш дар дарунаш музтариб шуд.

17. Бинобар ин дар куништ бо яҳудиён ва худотарсон ва дар бозор ҳар рӯз бо ҳар кӣ вомехӯрд, гуфтугӯ мекард.
18. Баъзе аз файласуфони эпикурӣ ва истой бо ӯ мунозира мекарданд; як хелашон мегуфтанд: "Ин лаққӣ чӣ мехоҳад бигӯяд?"; дигарҳо мегуфтанд: "Зоҳиран, ӯ худоҳои бегонаро мавъиза мекунад"; зеро ки ӯ ба онҳо аз Исо ва эҳёе башорат меод.
19. Ӯро дасгир карда, ба Арьюпогус, ки кӯҳи доварон аст, оварданд ва гуфтанд: "Оё мумкин аст ки мо бидонем, ки ин тариқати наво ки ту мавъиза менамоӣ, чист?"
20. Азбаски суханонат ба гӯши мо аҷиб мерасад, бинобар ин мехоҳем бидонем, ки онҳо чӣ маъно доранд".
21. Зеро ки тамоми аҳли Атино ва аҷнабиёни сокини он ҷо вақти худро аз ҳама зиёдтар дар гуфтани шунидани ягон гапи тоза мегузаронданд.

Мавъизаи Павлус дар Арьюпогуси Атино.

22. Он гоҳ Павлус дар миёнҳои Арьюпогус истода, гуфт: "Эй мардони Атино! Шуморо аз ҳар ҷиҳат бисъёр диндор ёфтаам;
23. „Зеро ки, чун гаштугузор карда, ибодатгоҳҳои шуморо аз назар мегузарондам, мазбаҳе дидам, ки бар он навишта шудааст: "Ба Худои ношинос". Пас, Ҳамонро, ки шумо мепарастед, вале намешиносед, ман ба шумо мавъиза менамоям:
24. Худое ки олам ва тамоми мавҷудоти онро офаридааст, Худованди Осмону замин аст ва дар маъбадҳои сохтаи дасти инсон нест
25. Ва ба хизмати дастҳои одамӣ эҳтиёҷ надорад, зеро ки Худаш ҳаёт ва нафас ва ҳар ҷизро ба ҳама мебахшад;
26. Ҳамаи қавмҳои насли одамизодро Ӯ аз як хун ба вучуд овардааст, то ки бар тамоми рӯи замин сокин шаванд, ва барои сукунати онҳо мӯҳлатҳо ва худуди муайяне пешакӣ муқаррар кардааст,
27. То ки онҳо Худоро ҷустуҷӯ кунанд ва, шояд Ӯро ёбем гӯён, кӯр-кӯрона даст- даст карда нагарданд, гарчанде ки Ӯ аз ҳеҷ яке аз мо дур нест;
28. Зеро ки мо дар Ӯ зиндагӣ ва ҳаракат мекунем ва вучуд дорем, чунон ки баъзе аз шоирони шумо низ гуфтаанд: "Мо фарзандони Ӯ ҳастем".

29. Пас, модоме ки хамаи мо фарзандони Худо ҳастем, набояд гумон кунем, ки Илоҳият монанд аст ба тилло ё нуқра ё санге ки аз санъат ва хаёли инсон сурате гирифтааст.
30. Хуллас, ҳоло Худо аз замонҳои ҷаҳолат сафари назар карда, дар ҳар ҷо ба хамаи одамон амр мефармояд, ки тавба кунанд;
31. Зеро ки Ў рӯзеро муқаррар намудааст, ки аҳли ҷаҳонро ба василаи Марде ки баргузидаи Ўст, аз рӯи инсоф доварӣ кунад, ва барои он ки инро ба хама исбот намояд, Ўро аз мурдагон эҳё кард“.
32. Вақте ки зикри эҳёи мурдагонро шуниданд, баъзе касон тамасхур карданд ва баъзеи дигарон гуфтанд: “Дар ин бора дафъаи дигар ба суханони ту гӯш хоҳем дод“.
33. Бо ҳамин, Павлус аз миёни онҳо берун омад.
34. Вале якчанд кас ба ӯ хаамроҳ шуда, имон оварданд; дар байни онҳо Диёнисиюси арьюпогӣ ва Домарис ном зане ва дигарон буданд.

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Павлус дар Қўринтус.

1. Баъд аз ин Павлус Атиноро тарк карда, ба Қўринтус омад.
2. Дар он ҷо Акило ном яҳудӣ, ки зодгоҳаш Понтус буда, ба қариби бо ҳамсараш Прискила аз Итолия омада буд, зеро Клавдиюс фармон дода, буд, ки хамаи яҳудиён аз Рум бираванд, ва Павлус бо онҳо шиносӣ пайдо кард ва назди онҳо омад,
3. Ва азбаски монанди онҳо ҳунари хаймадӯзӣ дошт, назди онҳо монда, ба кор машғул шуд.

Пайдо шудани калисо дар Қўринтус.

4. Ҳар рӯзи шанбе ӯ дар куништ сухан ронда, саъю кӯшиш менамуд, ки яҳудиён ва юнониёнро мўътақид гардонад.
5. Вақте ки Сило ва Тимотиюс аз Мақдуния омаданд, Павлус аз Рӯҳ илҳом ёфта, ба яҳудиён шаҳодат додан гирифт, ки Исо Масеҳ аст.
6. Аммо азбаски онҳо муҳолифат ва бадзабонӣ мекарданд, домани худро бар онҳо афшонда, гуфт: “Хунатон ба гарданатон; ман аз он мубарро ҳастам; минбаъд назди ғайрияҳудиён хоҳам рафт“.

7. Аз он чо рафта, назди Юстус ном шахси худотарсе омад, ки хонаи вай дар шафати куништ буд.
8. Криспус, ки сардори куништ буд, бо тамоми аҳли байташ ба Худованд имон овард, ва бисъёре аз кўринтиён, чун шуниданд, имон оварданд ва таъмид гирифтанд.
9. Худованд як шаб дар рўъё ба Павлус гуфт: “Натарс, балки сухан бигў ва хомўш набош,
10. Зеро ки Ман бо ту ҳастам, ва ҳеҷ кас ба ту осебе нахоҳад расонд; чунки Ман дар ин шаҳр мардуми бисъёре дорам”.
11. Ба ин сабаб ў як солу шаш моҳ дар он чо монда, каломи Худоро ба онҳо таълим дод.

Ғолиюни бомулоҳиза.

12. Дар ин миён, вақте ки Ғолиюн волии Охоия буд, яҳудиён якдил шуда, ба Павлус хучум карданд ва ўро ба маҳкама кашида оварданд
13. Ва гуфтанд: “Ин шахс мардумро иғво медиҳад, ки ибодати Худоро бар хилофи шариат ба чо оваранд”.
14. Павлус ҳанўз ҳарфе назада буд, ки Ғолиюн ба яҳудиён гуфт: “Эй яҳудиён! Агар озоре ё кирдори баде ба вукўъ меомад, барои ман асосе мебуд, ки арзи шуморо бишнавам;
15. Вале модоме ки сухан дар бораи калимот ва номҳо ва шариати шумо меравад, худатон бояд онро яктарафа кунед: ман дар ин бобат доварӣ нахоҳам кард”.
16. Ва онҳоро аз маҳкама пеш кард.
17. Ҳамаи юнониён сардори куништ Сўстинисро дастгир карда, дар назди маҳкама каллақўбак карданд, ва Ғолиюн ба ин ҳеҷ парво накард.

Павлус ба Антиёхия бармегардад ва мувофиқи шариати яҳудиён назр мекунад.

18. Павлус боз чандин рўз дар он чо истод, он вақт бо бародарон хайру маъзур кард ва бо киштӣ ба Сурия равона шуд ва Прискила ва Акиларо ҳамроҳи худ бурд ва дар Канхария мўйсар гирифт, чунки назр карда буд.
19. Вақте ки ба Эфсўс расиданд, онҳоро дар он чо монда, худаш ба куништ даромад ва бо яҳудиён суханронӣ кард.

20. Аз ӯ хоҳиш карданд, ки муддате бо онҳо бимонад, лекин ӯ розӣ нашуд.
21. Ва бо онҳо хайру маъзур карда, гуфт: “Ман бояд иди дар пеш истодаро ҳатман дар Ерусалим гузаронам; баъд аз он, Худо хоҳад, боз назди шумо хоҳам баргашт“. Ва Эфсӯсро тарк кард.
22. Ба Қайсария расида, ба Ерусалим рафт ва аҳли калисоро табрик ва аҳволпурсӣ карда, ба Антиёхия равона шуд.

Сафари сеюми Павлус.

23. Муддате дар он ҷо истода, боз ба сафар рафт ва дар кишвари Галотия ва Фриция гашта, ҳамаи шогирдонро тақвият мекард.

Апӯллӯс дар Эфсӯс.

24. Апӯллӯс ном яҳудие аз аҳли Искандария, ки шахси суханвар ва аз Навиштаҳо хабардор буд, ба Эфсӯс расид;
25. Ӯ дар тариқи Худованд тарбият ёфта буд ва бо чӯшу хурӯши Рӯҳ сухан ронда, дар бораи Исо ба хубӣ таълим меод, гарчанде ки фақат аз таъмиди Яҳъё огоҳӣ дошт.
26. Ӯ дар куништ далерона сухан рондан гирифт. Чун Акило ва Прискила суханонашро шуниданд, ӯро назди худ оварданд ва тариқи Худовандро ба ӯ дурустакак фаҳмонданд.
27. Вақте ки ӯ азми сафари Охоия кард, бародарон ба шогирдон навиштанд, ки ӯро пазирай кунанд; чун ба он ҷо расид, ба касоне ки ба файзи илоҳӣ имон оварда буданд, ёрдами бисёр дод:
28. Зеро ки бо қуввати тамоми дар пеши назари ҳама бо яҳудиён баҳсу мунозира карда, аз рӯи Навиштаҳо исбот менамуд, Исо Масеҳ аст.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Павлус дар Эфсӯс.

Шогирдони Яҳъё масеҳӣ мешаванд.

1. Дар он замоне ки Апӯллӯс дар Кўринт буд, Павлус дар кишварҳои боло гардиш карда, ба Эфсӯс расид ва дар он ҷо шогирдонро ёфт.

2. Ба онҳо гуфт:“Оё вақте имон овардед, Рӯҳулқудсро қабул кардед?” Ба ӯ гуфтанд:“Ҳатто нашунидаем, ки Рӯҳулқудс вучуд дорад“.
3. Ба онҳо гуфт:“Пас чӣ навъ таъмид гирифтед?”Гуфтанд:“Таъмиди Яҳъё“.
4. Павлус гуфт:“Таъмиде ки Яҳъё меод, таъмиди тавба буд, ва ӯ ба мардум мегуфт:”Ба Он Касе ки баъд аз ман меояд, яъне ба Исои Мсех имон оваред”„.
5. Чун инро шуниданд, ба исми Исои Худованд таъмид гирифтанд,
6. Ва ҳангоме ки Павлус дастҳои худро бар сари онҳо ниҳод, Рӯҳулқудс бар онҳо нозил шуд, ва ба забонҳо сухан ронда, нубувват карданд.
7. Онҳо тақрибан дувоздаҳ нафар буданд.

Павлус дар куништ ва дар мадрасаи Тиронус дар Эфсӯс.

8. Муддати се моҳ ӯ ба куништ даромада, нотарс мавъиза менамуд ва дар бораи Малакути Худо мусоҳиба мекард ва далелҳо меовард.
9. Вале азбаски баъзе касон саҳтдил буданд ва имон намеоварданд ва дар ҳақиқин тарикат дар пеши мардум бадзабонӣ мекарданд, бинобар ин аз онҳо худро канор гирифта, шогирдонро ҷудо кард ва ҳар рӯз дар мадрасаи Тиронус ном шахсе мавъиза менамуд.
10. Ин тақрибан ду сол давом кард, ба тавре ки ҳамаи сокинони вилояти Осиё, ҳам яҳудиён ва ҳам юнониён, каломи Исои Худовандро шуниданд.

Мӯъҷизоте ки Павлус ба амал овардааст.

11. Худо ба василаи Павлус мӯъҷизоти бузурге ба амал меовард,
12. То ба ҳадде ки дастмолҳо ва фўтаҳои ба бадани ӯ расидаро бурда, бар беморҳо мегузоштанд, ва бемории онҳо нест мешуд, ва авроҳи ҳабис аз онҳо берун мерафт.
13. Ҳатто баъзе аз азоимхонҳои оворагарди яҳудӣ ҳам бар онҳое ки мубталои рӯҳи ҳабис буданд, исми Исои Худовандро зикр карда, мегуфтанд:“Шуморо ба Исое ки Павлус мавъиза менамояд, қасам медиҳем“.
14. Ҳафт нафар писарони Искиво ном шахсе ки яке аз саркоҳинони яҳудӣ буд, ҳамин тавр амал мекарданд.

15. Аммо рӯҳи хабис дар ҷавоби онҳо гуфт: “Исоро мешиносам, Павлусро низ медонам, лекин шумо кистед?”
16. Марде ки рӯҳи хабис дошт, бо чунон қуввате ба онҳо дарафтод, ки ҳама мағлуб шуданд ва дар ҳолате ки бараҳна ва маҷрӯҳ буданд, аз хона гурехтанд.
17. Ин воқеа ба гӯши ҳамаи яҳудиён ва юнониёни сокини Эфсӯс расида, ҳамаро ба ҳарос андохт, ва исми Исои Худованд дар миёни онҳо бештар иззату иқром пайдо кард;
18. Бисъёре аз имондорон омада, аъмоли худро иқро ва ошкор мекарданд;
19. Бисъёре аз онҳо ки ба ҷодигарӣ машғул буданд, китобҳои худро оварда, дар пеши назари ҳама сӯзонданд; вақте ки арзиши онҳо ҳисоб карданд, маълум шуд, ки баробари панҷоҳ ҳазор дирҳам аст.
20. Каломи Худо ҳамин тавр қувват мегирифт ва интишор меёфт.
21. Пас аз анҷоми ин чизҳо, Павлус дар дили худ азм кард, ки аз Мақдуния ва Охоия гузашта, ба Ерусалим биравад, ва гуфт: “Баъд аз рафтани ба он ҷо, Румро низ бояд бубинам”.
22. Аз мулозимонаш ду нафарро, яъне Тимотиюс ва Арастусро, ба Мақдуния равонакарда, худаш муддате дар вилояти Осиё бимонд.

Ба шӯр омадани нуқрагарон дар Эфсӯс.

23. Дар он замон исъёни азиме бар зидди тариқи Худованд рӯй дод;
24. Зеро ки Димитриюс ном нуқрагаре ки тасвирҳои нуқрагини маъбади Артамисро месохт ва ба ин васила ба санъатгарон фоидае калоне мерасонд,
25. Онҳоро, ҳамчунин ҳунармандони дигарро чамъ оварда, гуфт: “Эй мардумон! Шумо медонед, ки некӯаҳолии мо аз пушти ҳамин ҳунар аст,
26. Ва шумо дида ва шунида истодаед, ки на танҳо дар Эфсӯс, балки қариб дар тамоми вилояти Осиё ин Павлус мардуми бисъерро иғво андохта, гумроҳ кардааст, ва мегӯяд: ”Чизҳои сохтаи дасти инсон худо нестанд”.
27. Пас, хавфи он аст, ки на танҳо ҳунари мо аз байн равад, балки ин маъбади олиҳаи мо Артамис низ безътибор шавад, ва ҳашамати вай, ки тамоми вилояти Осиё ва аҳли олам парастеша мекунанд, беқурб гардад”.

28. Вақте ки ин суханонро шуниданд, онҳо хеле ба хашм омада, фаръёд заданд: “Бузург аст Артамиси эфсӯсиён!”.
29. Тамоми шаҳр ба шӯр омада, ҳама якдилона сӯи тамошохона тохтанд ва Гоюс ва Ористархусро, ки аз аҳли Мақдуния ва ҳамроҳони Павлус буданд, дастгир карда, бо худ кашида бурданд.
30. Павлус мехост, ки ба миёни мардум дарояд, аммо шогирдон ӯро намонданд;
31. Ҳамчуни баъзе аз сардорони вилояти Осиё, ки дӯстонаш буданд, назди ӯ кас фиристода, таъкид карданд, ки ба тамошохона набиёяд.
32. Дар ин миён баъзе касон дод зада, чизе мегуфтанд, касони дигар чизи дигаре; зеро ки чамоат ошӯфтаҳол буданд ва аксари онҳо намедонистанд, ки барои чӣ чамъ шудаанд.
33. Аз миёни издиҳом Искандарро кашола карданд, чунки яҳудиён ӯро пеш андохта буданд, ва Искандар бо дасташ ишора намуда, хост барои муҳофизати худ ба мардум сухане бигӯяд.
34. Аммо, чун яҳудӣ буданаширо донистанд, ҳама бо як овоз дод заданд ва қариб ду соат нидо мекарданд: “Бузург аст Артимиси эфсӯсиён!”.
35. Нозири низом мардумро сокит карда, гуфт: “Эй мардуми Эфсӯс! Кӣ намедонад, ки шаҳри Эфсӯс парастандаи маъбади Артамиси олиҳаи бузург ва ҳайкали аз осмон нозилшудаи вай мебошад?”
36. Модоме ки ин баҳснопазир аст, шуморо лозим аст, ки ором бошед ва рафтори бемулоҳизае накунед;
37. Зеро ин шахсоне ки шумо овардаед, на торочкунандагони маъбаданд ва на дар ҳаққи олиҳаи шумо сухани куфромез гуфтаанд;
38. Агар Дмитриюс ва ҳамкоронаш даъвое бар касе дошта бошанд, инак дари маҳкамаҳо кушода, волиён низ ҳозиранд: бигзор ба онҳо шикоятҳои худро оварда супоранд;
39. Вале агар талаби дигаре дошта бошед, он бояд дар маҳкамаи шаръӣ яктарафа шавад;
40. Зеро хавфи он аст, ки мо барои рафтори имрӯза ба балвогарӣ айбдор шавем, ва мо ҳеч далеле надорем, ки барои чунин чамъомад онро сабаб нишон диҳем“. Инро гуфта, издиҳомро пароканда кард.

БОБИ БИСТУМ

Павлус дар Мақдауния ва Юнон.

1. Пас аз он ки ин шўру ғавфо хотима ёфт, Павлус шогирдонро даъват намуда, хайру маъзур кард ва ба Мақдуния равона шуд.
2. Дар он ноҳия гашта, бисъёр насихат дод ва ба Юнон омад;
3. Дар он ҷо се моҳ истод; азбаски яҳудиён ба муқобили ӯ ошўб бардоштанд, ӯ азми сафари Сурия кард ва ба фикре омад, ки бо роҳи Мақдуния гашта равад.
4. То ба вилояти Осиё ҳамроҳи ӯ инҳо рафтанд: Супотрус аз аҳли Бирия, Ористархус ва Секундус аз аҳли Таслўхикӣ, Гоюс аз Дарба, Тимотиюс ва аз мардumi Осиё Тўхикўс ва Трофимус.
5. Инҳо аз мо пештар рафта, дар Трўос мунтазири мо шуданд.

Павлус дар Трўос.

6. Лекин мо пас аз айёми иди фатир аз Филиппӣ бо киштӣ рафтем ва баъд аз панҷ рўз ба Трўос назди онҳо расидем ва дар он ҷо ҳафт рўз истодем.
7. Рўзи якшанбе, вақте ки шогирдон барои ноншикастан чамъ шуданд, Павлус, ки фардош аз он ҷо рафтани буд, бо онҳо мусоҳиба намуд, ва суханаш то нисфи шаб давом кард.
8. Дар болохонае ки мо чамъ шуда будем, чароғҳои бисъёре месўхт.
9. Офтихўс ном ҷавоне ки бар остонаи тиреза нишаста буд, ба пинак рафт, ва ҳангоме ки мусоҳибаи Павлус тўл мекашид, хоби сахташ бурда, баногоҳ аз ошъёнаи сеюм ба зер афтод, ва чун ўро бардоштанд, мурда буд.
10. Павлус поён фуромада, худро болои ӯ партофт ва ўро оғўш гирифта, гуфт: “Хавотир нақашед, зеро ки ҷони ӯ дар ўст”.
11. Баъд боло баромад ва нонро шикаста, хўрд ва то субҳ гуфтугўи бисъёре карда, ба роҳи худ равона шуд.
12. Дар ин миён он ҷавонро зинда оварданд, ва хотирашон хел осуда шуд.

Аз Трўос ба Милитус.

13. Мо зуд ба киштӣ савор шуда, ба Асўс рафтем, то ки аз он ҷо Павлусро ҳамроҳи худ бигирем, зеро ки ҳамин тавр амр фармуда буд, ва ӯ ният дошт ба он ҷо пиёда равад.

14. Вақте ки дар Асӯс ба мо вохӯрд, ўро ҳамроҳи худ гирифта, ба Митилинӣ омадем.
15. Аз он чо бо киштӣ равона шуда, рўзи дигар дар рў ба рўи Хиюс бозистодем; рўзи сеюм ба Сомўс расидем ва дар Тручилюн истода, фардои он ворида Милитўс шудем,
16. Зеро ки Павлус ният дошт аз паҳлуи Эфсўс гузашта равад, то ки дар вилояти Осиё даранг накунад, чунки ў таъчил менамуд, ки ба қадри имкон дар арафаи иди Панतिकост дар Ерусалим бошад.

Павлус дар Милитус.

Видоъ бо пирони калисои Эфсўс.

17. Аз Милитус ба Эфсўс кас фиристода, пирони калисоро даъват намуд,
18. Ва хангоме ки назди ў омаданд, ба онҳо гуфт: “Шумо медонед, ки аз рўзи аввали ба Осиё қадам монданам, дар тамоми вақте ки бо шумо будам, ман чӣ гуна рафтор кардам,
19. Дар ҳолате ки бо каломи фурутанӣ, бо ашкҳои бисъёр ва бо машаққатҳои ки ба туфайли дасисаҳои яҳудиён ба сарам меомад, ба Худованд хизмат кардам,
20. Ва чӣ гуна ман ҳар чизеро, ки фоиданок буд, аз шумо дарег надоштам, балки дар пеши тамоми мардум ва хона ба хона гашта, ба шумо мавъиза намудам ва таълим додам.
21. Ва ба яҳудиён ва юнониён хотирнишон мекардам, ки назди Худо тавба кунанд ва ба Худованди мо Исои Масеҳ имон оваранд.
22. Ва инак, ҳоло бо тақозои Рўҳ ба Ерусалим меравам ва аз он чи дар он чо ба сарам хоҳад омад, чизе намедонам,
23. Чуз ин ки Рўҳулқудс дар ҳар шаҳр шаҳодат дода, мегўяд, ки занҷирҳои асорат ва уқубатҳо барои ман муҳайёст.
24. Лекин ба ин чизҳо нигоҳ намекунам ва чони худро азиз намедорам, балки муроди ман фақат ин аст, ки вазифаи худро ва он хизмате, ки Исои Худованд ба ман супурдааст, яъне мавъизаи Инчили файзи Худоро ба хушӣ анҷом диҳам.
25. Ва алҳол инро медонам, ки ҳамаи шумо, ки дар байнатон гашта, Малакути Худоро мавъиза намудаам, дигар рўи маро нахоҳед дид.
26. Бинобар ин имрӯз ба шумо шаҳодат медиҳам, ки ман аз хуни ҳамаатон мубарро ҳастам,

27. Зеро ки ҳеч як фурсатро аз даст надодаам, ки ба шумо тамоми иродаи Худоро бифаҳмонам.
28. Пас, нигоҳбони худатон ва нигоҳбони тамомион рамае бошед, ки Рӯхулқдс шуморо барои назорат кардани он таъин намудааст, то ки Калисои Худоро, ки Ў бо Хуни Худ харидааст, бачаронед.
29. Зеро ман медонам, ки баъд аз рафтани ман гургҳои дарранда ба миёни шумо хоҳанд омад, ки ба рама раҳме нахоҳанд кард;
30. Аз миёни худатон низ шахсоне пайдо хоҳанд шуд, ки суханони қач хоҳанд гуфт, то ки шогирдонро аз ақиби худ бикашанд.
31. Бинобар ин хушъёр бошед ва дар хотир нигоҳ доред, ки чӣ гуна ман дар давоми се сол, рӯзонаю шабона ашк рехта, ҳар яке аз шуморо таълим додам.
32. Акнун, эй бародарон, шуморо ба Худо ва ба каломи файзи Ў месупорам, ки қодир аст шуморо обод гардонад ва дар миёни ҳамаи муқаддасон ба шумо меросе бибахшад.
33. Ман ба симу зар ё пероҳани касе чашм надӯхтаам:
34. Худатон медонед, ки ҳамин дастҳои ман барои таъмини эҳтиёҷоти худам ва ҳамроҳонам хизмат кардааст.
35. Бо тамоми рафтори худ ман ба шумо нишон додаам, ки мо бояд ҳамин тавр меҳнат карда, нотаъвононро дастгирӣ намоем ва суханони Исои Худовандро дар хотир нигоҳ дорем, ки Ў гуфтааст: "Додан аз гирифтани беҳтар аст",..
36. Баъд аз гуфтани ин суханон зону зада, бо ҳамашон дуо гуфт.
37. Ҳама гирияи бисъёр карданд ва Павлусро оғӯш кашида, мебӯсиданд.
38. Алалхусус аз чунин суханони ӯ хеле ғамгин шуданд, ки гуфта буд: "Рӯи маро дигар нахоҳед дид". Ва ўро то кишти гуселонданд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Аз Милитус ба Сўр.

1. Бо онҳо хайру маъзур карда, бо кишти равона шудем ва рост ба Кос омадем; рӯзи дигар ба Русд ва аз он ҷо ба Потра расидем;
2. Дар он ҷо киштиё ёфтем, ки ба Финикия рафтани буд, ва ба он савор шуда, ҳаракат кардем.
3. Қаприсро, ки аз дур намоён шуд, ба тарафи чап монда, сӯи Сурия равона шудем ва дар Сўр лангар андохтем, зеро ки дар он ҷо мебоист бори киштиро мефуроварданд.

Рӯҳулқудс Павлусро аз сафари Ерусалим нигоҳ медорад.

4. Дар он чо шогирдонро пайдо карда, ҳафт рӯз истодем; онҳо аз рӯҳ илҳом ёфта, ба Павлус гуфтанд, ки ба Ерусалим наравад.
5. Чун вақти мо ба охир расид, боз ба роҳ даромадем, ва ҳама бо занону бачаҳошон моро то беруни шаҳр гусел карданд; мо дар соҳили баҳр зону зада, дуо гуфтем,
6. Ва бо ҳамдигар хайру хуш карда, ба киштӣ даромадем, ва онҳо ба хонаҳои худ баргаштанд.
7. Аз Сӯр сафари худро бо киштӣ давом додем, ба Птолимус расидем ва дар он чо бо бародарон мулоқот карда, як рӯз дар наздашон истодем.

Павлус дар Қайсария.

8. Рӯзи дигар Павлус ва мо, ки ҳамроҳаш будем, он чоро тарк карда, ба Қайсария омадем ва ба хонаи Филлипуси башоратдиҳанда, ки яке аз ҳафт нафар буд, даромада, назди ӯ мондем.
9. Ӯ чор духтари бокира дошт, ки нубувват мекарданд.
10. Баъд аз чандин рӯзре ки дар он чо будем, Оғобус ном набие аз яҳудо омад.
11. Ва назди мо даромада, камарбанди Павлусро гирифтудастҳо ва пойҳои худро баст ва гуфт: “Рӯҳулқудс мегӯяд, ки яҳудиён дар Ерусалим соҳиби ин камарбандро ҳамин тавр баста, ба дасти ғайрияҳудиён хоҳанд супурд”.
12. Вақте ки инро шунидем, мо ва аҳли он чо илтимос кардем, ки ӯ ба Ерусалим наравад.
13. Аммо Павлус дар ҷавоб гуфт: “Ин чӣ корест, ки шумо мекунед? Чаро бо гирьяи худ дили маро мешиканед? Зеро ки тайёр ҳастам на танҳо бандӣ шавам, балки дар Ерусалим ба хотири исми Исои Худованд бимирам”.

Павлус дар Ерусалим.

14. Чун ба гапи мо надаромад, ба ҷуз ин сухан: “Он чи хости Худованд аст, бишавад!” чизи дигаре нагуфтем.

15. Баъд аз он рӯзҳо мо тадоруки сафарро дида, сӯи Ерусалим равона шудем;
16. Баъзе аз шогирдони сокини Қайсария низ ҳамроҳи мо омада, моро ба хонаи Маносӯн ном шахсе ки аз аҳли Қаприс ва шогирди дерина буд, оварданд, то ки назди ӯ манзил кунем.
17. Вақте ки вориди Ерусалим шудем, бародарон моро бо хурсандӣ пазироӣ карданд.

Павлус мувофиқи шариати яҳудиён назр мекунад ва ҳадияи таҳоратро меоварад.

18. Рӯзи дигар Павлус ҳамроҳи мо назди Яъқуб омад; ҳамаи пирон низ ҳозир шуданд.
19. Пас аз салому аҳволпурсӣ аз он чи Худо ба василаи хизмати ӯ дар миёни ғайрияҳудиён ба амал оварда буд, муфассал нақл кард.
20. Чун шуниданд, Худоро ҳамду сано хонданд ва ба ӯ гуфтанд: “Эй бародар, чунон ки мебинӣ, чандин ҳазор яҳудиён имон овардаанд ва ҳамашон ғаюри шариат мебошанд;
21. Онҳо дар бораи ту шундаанд, ки ба ҳамаи яҳудиёне ки дар миёни халқҳо умр ба сар мебаранд, таълим медиҳӣ, ки аз Мусо дур шаванд, ва мегӯӣ, ки писарони худро хатна накунанд ва қоидаҳои шариатро ба ҷо наоваранд.
22. Пас, чӣ бояд кард? Албатта мардум чамъ хоҳанд шуд, зеро ки аз омаданат хабар хоҳанд ёфт.
23. Бинобар ин он чи ба ту мегӯем, ба ҷо овар: назди мо чор одам ҳастанд, ки назре кардаанд;
24. Онҳоро бо худ гирифта, ҳамроҳашон таҳорат намо ва харҷашонро ба гарданат бигир, то ки онҳо мӯйсари худро битарошанд, ва ҳама хоҳанд фаҳмид, ки он чи дар бораи ту шундаанд, асосе надорад, балки худат ҳам мувофиқи шариат рафтор мекунӣ.
25. Лекин дар хусуси онҳое ки аз байни ғайрияҳудиён имон овардаанд, мо навишта ва амр фармуда будем, ки ба чизе риоя накунанд, балки фақат аз қурбониҳои бутҳо, аз хун, аз гӯшти буғишуда ва аз зино парҳез намоянд“.
26. Павлус он одамонро бо худ гирифта, ҳамроҳашон таҳорат намуд ва рӯзи дигар ба маъбад даромад ва анҷоми рӯзҳои таҳоратро, ки

бояд барои ҳар яке аз онҳо ҳадияе пешкаш карда шавад, эълон кард.

Павлусро яҳудиён дар маъбад дастгир карданд.

27. Вақте ки ҳафт рӯз ба охир мерасид, яҳудиёни аҳли вилояти Осиё ўро дар маъбад дида, тамоми мардумро ба шўр оварданд ва ба ў дасти тааддӣ дароз карданд
28. Ва фаръёд зада, гуфтанд: “Эй мардони Исроил, мадад кунед! Ин ҳамон касест, ки ҳамаро дар ҳар ҷо бар зидди қавм ва шарият ва бар зидди ин макон таълим медиҳад, дар айни ҳол юнониҳоро низ ба маъбад дароварда, ин макони муқаддасро палид кардааст”.
29. Зеро ки пеш аз ин онҳо Трофимуси эфсўсиро бо ў дар шаҳр дида буданд ва гумон карданд, ки Павлус вайро ба маъбад овардааст.
30. Тамоми шаҳр ва ҷунбиш омад, мардуми бисъёре ҷамъ шуданд ва Павлусро дастгир карда, аз маъбад берун бароварданд ва дарҳол дарҳоро бастанд.
31. Вақте ки онҳо қастии ҷони ў мекарданд, ба марихазори сипоҳ хабар расид, ки тамоми Ерусалим ба ошўб омадааст;
32. Вай дарҳол сарбозон ва мирисадҳоро бо худ гирифта, сўи онҳо шитофтанд, ва ҳангоме ки онҳо мириҳазор ва сарбозонро диданд, аз задани Павлус даст кашиданд.

Павлусро бо ду занҷир мебанданд.

33. Мириҳазор наздик омада, ўро дастгир кард ва амр фармуд, ки ўро бо ду занҷир бибанданд, ва пурсид, ки ин кист ва ҷӣ гуноҳе кардардааст?
34. Аз байни издиҳом дод зада, баъзеҳо як чиз ва баъзеҳо чизи дигар мегуфтанд, ва азбаски вай аз боиси шўру ғавғо ҳақиқати ҳолро фаҳмида натавонист, фармон дод, ки ўро ба қалъа баранд.
35. Вақте ки ў ба зинапоя расид, сарбозонро лозим омад, ки ба сабаби хашми мардум ўро бардошта баранд.
36. Зеро ки мардуми бисъёре аз қафо омада, фаръёд мезаданд, ки “ўро бикӯшед!”
37. Пеш аз он ки ворида қалъа шаванд, Павлус ба мириҳазор гуфт: “Оё ҷоиз аст ба ту чизе бигўям?”. Гуфт: “Оё забони юнониро медонӣ?”.

38. „Оё ту ҳамон мисрие нестӣ, ки якчанд рӯз пеш аз ин, фитнае барангехта, чор ҳазор одамкушро бо худ ба биёбон бурд?“.
39. Павлус гуфт: “Ман яҳудӣ ҳастам, аз Тарсус, табааи Қилиқия, ки шаҳри машҳур аст; хоҳишмадам иҷозат бидеҳ, то ки ба мардум сухане гӯям“.
40. Вақте ки иҷозат дод, Павлус дар болои зина истода, бо дасташ ба мардум ишора кард, ва ҳамин ки хомӯшии том бақарор гашт, ба забони ибронӣ ба сухан шурӯъ намуда чунин гуфт:

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Ба ҳузури мардуми бисъёр худро ҳимоя кардани Павлус.

1. „Эй бародарон ва эй падарон! Он чиро, ки пеши шумо барои муҳофизати худ арз менамоям, гӯш кунед“
2. Чун шуниданд, ки ба онҳо ба забони ибронӣ сухан мекунад, боз зиёдтар хомӯш шуданд. Ӯ гуфт:
3. Ман яҳудӣ ҳастам, ки дар Тарсуси Қилиқия таваллуд шудаам ва дар ин шаҳр дар хизмати Чамлиил тарбият ёфтаам ва шариати падаронро бодикқат омӯхатаам ва дар роҳи Худо ғаюр будам, чунон ки ҳамаи шумо имрӯз ҳастед.
4. Ва ин тариқатро то ба дараҷаи марғ тақиб менамудам ва мардону занонро побанд карда, дар зиндон меандохтам;
5. Дар бораи ман саркоҳин ва ҳамаи пирон низ шаҳодат хоҳанд дод, ки ман аз онҳо номаҳо гирифта, ба Димишқ назди бародарон рафта будам, то ки дар он ҷо масеҳиёнро бандӣ карда, барои ҷазо ба Ерусалим биёрам;
6. Аммо дар аснои роҳ, вақте ки ба Димишқ наздик меомадам, қариби пешин баногоҳ нури азиме аз осмон давродаври ман дурахшид;
7. Бар замин афтадам ва овозе шунида, ки ба ман мегуфт: “Шоул, Шоул! Барои чӣ Маро таъқиб мекунӣ?”
8. Ба ҷавоб гуфтам: ““Худовандо, Ту кистӣ?”” Ӯ ба ман гуфт: “Ман Он Исои Носирӣ ҳастам, ки ту Ӯро таъқиб мекунӣ”.
9. Онҳое ки ҳамроҳи ман буданд, нурро дида, ҳаросон шуданд, вале овози Он Касеро, ки бо ман сухан мегуфт, намешуниданд.
10. Он гоҳ ман гуфтам: “Худовандо! Чӣ кунам!” Худованд ба ман гуфт: “Барҳез ва ба Димишқ биравм ва дар он ҷо ҳар коре ки бояд бикунӣ, ба ту гуфта хоҳад шуд”.

11. Азбаски ман аз дурахши он нур нобино шуда будам, хамроҳонам аз дастам гирифта, ба Димишқ бурданд.
12. Ҳанониё ном Марди порсои шариат, ки дар миёни ҳамаи яҳудиёни сокини Димишқ некном буд,
13. Назди ман омада, истоду ба ман гуфт: “Эй бародар Шоул! Бино шав”. Дарҳол чашмонам кушода шуду ман ўро дидам.
14. Ў гуфт: “Худои падарони мо туро баргузидааст, то ки иродаи Ўро дарк намоӣ ва Он Одилро бубинӣ ва аз забонаш сухане бишнавӣ,
15. Чунки аз он чи дидаӣ ва шунидаӣ, дар пеши тамоми мардум шоҳиди Ў хоҳӣ шуд;
16. Пас, чаро таъхир мекунӣ? Барҳез ва таъмид бигир ва исми Ўро хонда, аз гуноҳҳои худ пок шав”
17. Вақте ки ба Ерусалим баргаштам, дар маъбад дуо мегуфтам, дар ҳолати беҳудӣ афтодам
18. Ва Ўро дидам, ки мегуфт: “Шитоб намо ва аз Ерусалим зудтар равона шав, чунки шаҳодати туро дар ҳаққи Ман қабул нахоҳанд кард”.
19. Гуфтам: “Худовандо! Онҳо медонанд, ки ман мўъминони Туро дар зиндон меандохтам ва дар куништҳо шаллоқ мезадам,
20. Ва ҳангоме ки хуни шоҳиди Ту истефанусро мерехтанд, ман дар он ҷо истода, қатли ўро таҳсин менамудам ва либосҳои қотилони ўро посбонӣ мекардам”.
21. Аммо Ў ба ман гуфт: “Равона шав, зеро ки Ман туро ба ҷойҳои дур сӯи ғайрияхудиён хоҳам фирстод”.
22. То ҳамин суханаш ба ў гӯш доданд; сонӣ фаръёд зада, гуфтанд: “Чунин шахсро аз рӯи замин маҳв кунед! Зеро ки набояд ў зинда бимонад”.
23. Дар ҳамон вақте ки онҳо дод мезаданд, ҷомаҳои худро мепартофтанд ва чангу ғубор ба ҳаво мебардоштанд.
24. Мириҳазор амр фармуд, ки ўро ба қалъа дароварда, тозиёна зананд, то фаҳманд, ки аз чӣ сабаб бар ў инқадар фаръёд мезананд.
25. Вақте ки ўро бо тасмаҳо мебастанд, ба мирисаде ки наздаш истода буд, гуфт: “Оё бар шумо ҷоиз аст, ки табааи Румиро, бе он ки маҳкум шуда бошад, тозиёна занед?”
26. Чун мирисад инро шунид, назди мириҳазор рафта, хабар дод ва гуфт: “Оё медонӣ, чӣ мекунӣ? Ин шахс табааи Рум аст”

27. Мириҳазор назди ў омада, пурсид: “Ба ман бигўй, ки оё ту табаии Рум ҳастӣ?” Гуфт: “Оре”.
28. Мириҳазор гуфт: “Ман ин табаиятроба бадали маблағи калоне ба даст овардаам”. Павлус гуфт: “Аммо ман бо он ба дунё омадаам”.
29. Дарҳол онҳое ки ўро шиканча карданӣ буданд, аз ў даст кашиданд; мириҳазор низ румӣ будани ўро фаҳмида, ҳаросон шуд, ки ўро занчир зада буд.
30. Рўзи дигар, бо мақсади дониستاني он ки барои чӣ яҳудиён ўро айбдор мекунанд, ўро аз завлона озод кард ва амр фармуд, ки саркоҳинон ва тамоми шўрои пирон чамъ шаванд, ва Павлусро бароварда, назди онҳо ба по хезонд.

БОБИ БИСУ СЕЮМ

Павлус ба ҳузури шўрои пирон.

1. Павлус ба шўрои пирон назар дўхта, гуфт: “Эй бародарон! Ман то имрўз дар ҳузури Худо бо вичдони пок рафтор кардаам”.
2. Саркоҳин Ҳаноние ба онҳое ки назди ў истода буданд, фармон дод, ки ба даҳонаш як торсакӣ зананд.
3. Павлус ба вай гуфт: “Худо туро хоҳад зад, эй девори сафедшуда! Ту нишастай, ки маро аз рӯи шариат доварӣ кунӣ, вале бар хилофи шариат амр медиҳӣ, ки маро бизананд”.
4. Онҳое ки назди ў истода буданд, гуфтанд: “Саркоҳини Худоро дашном медиҳӣ?”.
5. Павлус гуфт: “Эй бародарон, ман надониستم, ки вай саркоҳин аст; зеро ки навишта шудааст: ”Ба пешвои қавми худ носазо нагўй”..”.
6. Вақте ки Павлус фаҳмид, ки як қисми онҳо саддуқиён ва қисми дигарашон фарисиён мебошанд, дар шўрои пирон нидокунон гуфт: “Эй бародарон! Ман фарисӣ ва фарзанди фарисӣ ҳастам, ва аз умеди эҳёи мурдагон дар ин чо муҳокима карда мешавам”.
7. Ҳамин ки ин суханонро гуфт, дар миёни фарисиён ва саддуқиён низоъ афтод, ва аҳли чамъомад ду тақсим шуданд;
8. Зеро ки саддуқиён мегўянд, ки на эҳё вучуд дорад, на фаришта ё рўҳ, аммо фарисиён ин ҳар ду ро эътироф менамоянд.
9. Ғавғои азиме ба амал омад, ва китобдонони фирқаи фарисиён бархоста, баҳскунон гуфтанд: “Мо дар ин шахс ҳеҷ бадӣ

намебинем; ва агар рӯхе ё фариштае ба вай сухан гуфта бошад, ба Худо муқобилат нахоҳем кард“.

10. Аммо аз баски ихтилоф қувват гирифт, мириҳазор аз хавфи он ки Павлусро тикка-тикка кунанд, ба сарбозон фармон дод, ки ўро аз миёни онҳо гирифта, ба қалъа дарорад.
11. Ҳамон шаб Худованд ба ў зоҳир шуда, гуфт: “Устувор бош, Павлус, ва чӣ тавре ки дар Ерусалим дар ҳақи Ман шаҳодат доӣ, дар Рум низ бояд ҳамон тавр шаҳодат диҳӣ“.

Суиқаси яҳудиён ба муқобили Павлус.

12. Чун чашми рӯз кушода шуд, баъзе аз яҳудиён забон як карда, қасам хўрданд, ки то Павлусро накушанд, ба ҳеч хўрдани ва нўшидани лаб назананд;
13. Шумораи онҳое ки чунин аҳд карда буданд, бештар аз чихил нафар буд;
14. Онҳо назди саркоҳинон ва пирон рафта, гуфтанд: “Мо савганд ёд кардем, ки то Павлусро накушем, чизе начашем;
15. Акнун шумо ва шўрои пирон ба мириҳазор хабар диҳед, ки фардо ўро назди шумо бароварад, гўё ки мехоҳед кори ўро аниқтар дида бароед; ва мо тайёр ҳастем, ки ўро, пеш аз наздик омаданаш, бидушем“.
16. Аммо хоҳарзодаи Павлус аз қасди онҳо воқиф шуд ва рафта, ба қалъа даромад ва Павлусро хабардор кард.
17. Павлус яке аз мирисадҳоро даъват намуда, гуфт: “Ин ҷавонро назди мириҳазор бибар, зеро чизе дорад, ки ба ў бигўяд“.
18. Вайро гирифта, назди мириҳазор бурд ва гуфт: “Павлуси бандӣ маро даъват намуда, хоҳиш кард, ки ин ҷавонро назди ту биёрам, зеро чизе дорад, ки ба ту бигўяд“.
19. Мириҳазор дасти вайро гирифта, ба хилватгоҳе бурд, ва пурсид: “Чӣ чиз аст, ки мехоҳӣ ба ман бигўӣ?“.
20. Гуфт: “Яҳудиён маслиҳатро ба як ҷо мондаанд, ки аз ту хоҳиш кунанд, то Павлусро фардо назди шўрои пирон барорӣ, гўё ки онҳо мехоҳанд кори ўро аниқтар тафтиш намоянд;
21. Аммо ту ба онҳо гўш надех, зеро ки бештар аз чихил нафарашон дар сари роҳи ў камин сохтаанд ва савганд ёд кардаанд, ки то ўро накушанд чизе нахўранд ва нанўшанд; ва ҳоло онҳо тайёр шуда, мунтазири фармоиши ту истодаанд“.

22. Мириҳазор чавонро чавоб дода, гуфт: “Ба ҳеч кас нагў, ки маро аз ин роз хабар кардаӣ”.

Павлус ба Қайсария назди Феликс фиристода шуд.

23. Сонӣ ду мирисадро даъват намуда, гуфт: “Дусад сарбоз ва ҳафтод савора ва дусад найзаандозро омода кунед, то ки имшаб соати сеюм ба Қайсария биравед.

24. Инчунин маркабҳо ҳозир кунед, то ки Павлусро савор карда, ба саломатӣ назди Феликси ҳоким равона намоед”.

25. Ў номае ба ин мазмун навишт:

26. „Клавдиус Лисиёс ба мўҳтарам Феликси ҳоким салом мерасонад;

27. Ин одамро яҳудиён дасргир карда буданд ва қасди куштани ўро доштанд; чун фаҳмидам, ки фуқарои Рум аст, бо сарбозон рафта, аз дасташон раҳонидам;

28. Азбаски хостам бидонам, ки бар ў чӣ даъво доранд, ўро ба шўрои пирони онҳо овардам

29. Ва дониستم, ки ўро дар ақидаҳои баҳсноки оид ба шариаташон айбдор мекунанд, вале ў ҳеч коре накардааст, ки сазовори марг ё ҳабс бошад;

30. Чун ба гўшам расид, ки яҳудиён қасди ҷони ин одам доранд, фавран ўро назди ту фиристодам ва ба даъвогаронаш низ амр фармудам, ки даъвоҳои худро дар ҳаққи ў дар ҳузури ту баён кунанд; вассалом”.

31. Сарбозон мувофиқи дастуре ки ба онҳо дода шуд, Павлусро гирифта, шабона ба Антипотрис бурданд.

32. Ва рўзи дигар ба саворон вогузор карданд, ки бо ў бираванд, ва худашон ба қалъа баргаштанд.

33. Ҳамин ки онҳо ба Қайсария расиданд, номаро ба дасти ҳоким супурда, Павлусро низ назди ў ҳозир сохтанд.

34. Ҳоким номаро хонда, пурсид, ки ў аз кадом вилоят аст, ва чун фаҳмид, ки аз Қилиқия аст, гуфт:

35. „Вақте ки даъвогарони ту ҳозир шаванд, сухани туро хоҳам шунид”. Ва амр фармуд, ки ўро дар сарбозхонаи Ҳиродус нигоҳдоранд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Павлус ба ҳузури Феликс.

1. Баъд аз панҷ рӯз саркоҳин Ҳанониё бо пирон ва Тартуллӯс ном нотиқе омад, ва онҳо шикоятӣ худро дар ҳаққи Павлус ба ҳоким супурданд.
2. Вақте ки Павлусро даъват карданд, Тартуллӯс ба айбдор кардани ӯ шуруъ намуда, гуфт:
3. „Эй Феликси мӯхтарам, мо ҳамеша ва дар ҳама ҷо бо каломи миннатдорӣ эътироф менамоем, ки дар сояи ту осоиши комил дорем, ва ба туфайли ғамхӯрии ту ин қавм ба некӯахлоқӣ расидааст;
4. Вале, барои он ки туро бисёр заҳмат надиҳам, аз ту хоҳишмандам, ки илтифот намуда, мухтасаран арзи моро бишнавай:
5. Зеро ки ин одамро фасодангез ёфтаем, ки ӯ дар миёни ҳамаи яҳудиёни рӯи олам ошӯб меандозад ва сардастӣ бидъати носирӣ мебошад,
6. Ва ҳатто саъю кӯшиш намудааст, ки маъбадро палид гардонад, ва мо ӯро дастгир кардем, то ки аз рӯи шариасти худ бар ӯ доварӣ намоем,
7. Аммо Лисиёси мириҳазор омада, ӯро бо зӯрӣ аз дасти мо гирифт.
8. Ва амр фармуд, ки даъвогарони ӯ назди ту биёянд; худат метавонӣ тафтиш намуда, ҳар он чиро, ки мо бар ӯ даъво дорем, аз худӣ ӯ бифаҳмӣ“.
9. Яҳудиён суҳанони ӯро тасдиқ карда, гуфтанд, ки чунин аст.

Худро сафед кардани Павлус.

10. Чун ҳоким ба Павлус ишора кард, ки суҳан гӯяд, ӯ ба ҷавоб гуфт: “Азбаски медонам, ки ту чандин сол боз довари ин қавм ҳастӣ, ман кори худро дилпуроно муҳофизат менамоем;
11. Ту метавонӣ бифаҳмӣ, ки дувоздаҳ рӯз зиёд нагузаштааст, ки ман барои ибодат ба Ерусалим рафта будам;
12. Ва маро ҳеч кас надидааст, ки дар маъбад, ё кунишҳо ва ё дар шаҳр бо касе мубоҳиса карда бошам ё ки дар байни мардум ошӯб андохта бошам;
13. Низ он чиро, ки ҳоло бар ман даъво менамоенд, исбот карда наметавонанд;

14. Лекин инро назди ту икрор мекунам, ки аз рӯи тариқате ки онҳо бидъат меноманд, дар ҳолате ки ба ҳар чи дар Таврот ва дар суҳафи анбиё навишта шудааст, эътиқот дорам.
15. Ва аз Худо умед дорам, чунон ки инҳо низ интизорӣ доранд, ки ҳам барои одилон ва ҳам барои золимон эҳёи мурдагон дар пеш аст;
16. Бинобар ин худам низ саъю кӯшиш менамоям, ки вичдонам назди Худо ва одамон ҳамеша пок бошад;
17. Баъд аз чандин сол ман омадам, то ки ба халқи худ садақот биёрам ва ҳадия пешкаш бикунам,
18. Ва дар ҳолате ки таҳорат ёфта будам, ва дар гирду пешам на мардуме буд, на ғавғое, маро дар маъбад чанд нафар яҳудиёни вилояти Осиё диданд,
19. Ки онҳо низ мебоист дар ин ҷо назди ту меистоданд ва, агар чизе бар зидди ман дошта бошанд, даъво мекарданд;
20. Ё худӣ инҳо бигӯянд, ки аз ман, вақте ки назди шӯрои пирон истода будам, чӣ хатое дидаанд,
21. Чуз он як сухан, ки ман дар миёни онҳо истода, бо овози баланд гуфтам, ки аз барои эҳёи мурдагон имрӯз пеши шумо муҳокима карда мешавам“.
22. Феликс, ки аз ин тариқат ба хубӣ огоҳӣ дошт, муҳокимаро ба таъхир андохта, гуфт: “Вақте ки Лисиёси мириҳазор биёяд, кори шуморо тафтиш хоҳам кард“.
23. Ва ба мирисад амр фармуд, ки Павлусро дар бандихона нигоҳ дорад, лекин ба ӯ сабуқӣ диҳад ва ба ҳеҷ касе аз наздиконаш, ки барои хизмат ё мулоқоти ӯ меоянд, монёе нашавад.

Павлус бори дуюм ба ҳузури Феликс.

24. Баъд аз чанд рӯз Феликс бо ҳамсари худ Друсила, ки занакӣ яҳудӣ буд, омад ва Павлусро даъват намуда, суханони ӯро дар бораи имон ба Масеҳ гӯш кард.
25. Аммо вақте ки ӯ дар бораи адолат, парҳезгорӣ ва довариҳои оянда сухан меронд, Феликс ба ҳарос афтада, ҷавоб дод: “Алҳол бирав, ва ҳар гоҳ фурсат ёбам, боз туро даъват хоҳам кард“.
26. Дар айни ҳол вай умедвор буд, ки Павлус ба вай пул медиҳад, то ки ӯро озод кунад; бинобар ин ӯро дам ба дам даъват намуда, бо ӯ мусоҳиба мекард.

Ду соли оромӣ дар Қайсария.

27. Лекин баъд аз гузаштани ду сол Поркиюс Фестус ба ҷои Феликс таъин шуд, ва Феликс, ки мехост яҳудиёро хурсанд созад, Павлусро дар зиндон нигоҳ дошт.

БОБИ БИСТУ ПАНҶУМ

Павлус дар ҳузури Фестус.

1. Чун Фестус ба вилоят омад, баъд аз се рӯз аз Қайсария ба Ерусалим рафт.
2. Саркоҳин ва бузургони яҳудиён даъвои худро нисбат ба Павлус ба вай фаҳмонданд ва гапи худро маъқул карданд.
3. Ва илимос карданд, ки ба онҳо илтифот намуда, ўро ба Ерусалим биёрад; онҳо қасд доштанд, ки ўро дар роҳ ба қатл расонанд.
4. Аммо Фестус ба ҷавоб гуфт: “Павлус дар Қайсария маҳбус аст, ва худӣ ман ба қарибӣ ба он ҷо бармегардам”.
5. „Бинобар ин“, гуфт вай, “онҳое ки аз шумо метавонанд, ҳамроҳи ман биёянд, ва агар ин шахс айбе дошта бошад, бар ў даъво кунанд”.
6. Дар миёни онҳо аз ҳашт ё даҳ рӯз зиёд намонда, ба Қайсария баргашт, ва рӯзи дигар бар курсии доварӣ нишаста, амр фармуд, ки Павлусро биёранд.
7. Вақте ки ў ҳозир шуд, яҳудиёне ки аз Ерусалим омада буданд, даври ўро гирифта, бисъёр айбҳои гаронро ба гардани ў бор карданд, ки онҳоро исбот карда наметавонистанд.
8. Вале ў худро муҳофизат намуда, гуфт: “Ман на бар зидди шариати яҳудиён, на бар зидди маъбад ва на бар зидди қайсар ҳеҷ ҷинойте накардаам”.
9. Фестус, ки мехост дили яҳудиёро ёбад, дар ҷавоби Павлус гуфт: “Оё мехоҳӣ ба Ерусалим биравӣ, то ки ман туро дар он ҷо дар ин бобат доварӣ намоям?”.

Павлус доварии қайсар талаб мекунад.

10. Павлус гуфт: “Ман дар маҳкамаи қайсар истодаам, ва муҳокимаи ман бояд дар ҳамин ҷо ба амал ояд; ман ба яҳудиён ҳеҷ бадӣ накардам, чунон ки худат ҳам инро ба хубӣ медонӣ;

11. Агар бадие ё ягон кори сазовори марг карда бошам, аз мурдан ибое надорам; лекин агар аз он айбхое ки инҳо ба гардани ман мемонанд, дар ман ҳеч чизе набошад, касе ҳақ надорад маро ба дасти онҳо бисупорад; ман довари қайсарро талаб мекунам“.
12. Фестус бо мушовиронаш маслиҳат карда, дар ҷавоби ӯ гуфт: “Модоме ки довари қайсарро талаб мекуни, назди қайсар хоҳӣ рафт“.

*Павлус ба ҳузури подшоҳ Агрипос.
Беайб донистаи Павлус.*

13. Баъд аз чанд рӯз подшоҳ Агрипос ва Бернико ба Қайсария омаданд, то ки Фестусро муборакбод кунанд.
14. Чун рӯзҳои зиёде дар он ҷо истоданд, Фестус ба подшоҳ кори Павлусро хикоят карда, гуфт: “Шахсе ҳаст, ки Феликс ӯро дар зиндон нигоҳ доштааст,
15. Ва ҳангоме ки дар Ерусалим будам, саркоҳин ва пирони яҳудӣ дар бораи ӯ ба ман гап заданд ва маҳкумияти ӯро талаб карданд.
16. Дар ҷавоби онҳо гуфтам, ки расму русуми румиён ин нест, ки касеро ба марг таслим кунанд, бе он ки айбдорро бо даъвогаронаш рӯ ба рӯ карда, ба вай имконият диҳанд, ки худро аз айбҳо сафед кунад.
17. Бинобар ин, вақте ки онҳо ба ин ҷо омаданд, ман бе таъхир, фардои он, бар курсии доварӣ нишастам ва амр фармудам, ки он шахсро биёранд.
18. Аммо даъвогарон бархоста, аз он чи ман гумон доштам, ҳеч як айберо бар гардани ӯ монда натавонистанд,
19. Балки бо ӯ фақат дар бораи парастии Худои худ ва дар бораи Исо ном шахсе ки мурдааст, вале Павлус мегуфт, ки Ӯ зинда аст, ихтилофи ақида доштанд.
20. Чун дар ҳалли ин масъала душворӣ кашидам, ман гуфтам: “Оё ӯ намехоҳад ба Ерусалим биравад, то ки муҳокимаи ӯ дар он ҷо ба амал ояд?”.
21. Аммо Павлус талаб кард, ки ӯро барои довари Августус маҳфуз дорам, бинобар ин ман амр фармудам, ки то вақте ки ӯро назди қайсар бифирсатм, ӯ дар ҳабс нигоҳ дошта шавад“.
22. Агрипос ба Фестус гуфт: “Ман ҳам мехостам суханони ин шахсро бишнавам“. Дар ҷавоб гуфт: “Фардо хоҳӣ шунид“.

23. Рӯзи дигар, вақте ки Ағрипос ва Бернико бо ҳашамати бузурге омада, бо мириҳазорон ва бузургони шаҳр ба маҳкама дохил шуданд, бо фармони Фестус Павлусро оварданд.
24. Фестус гуфт: “Эй подшоҳ Ағрипос ва эй ҳамаи мардумоне ки дар ин ҷо ҳузур доред! Инак, шумо ҳамон шахсеро мебинед, ки тамоми ҷамоати яҳудиён, чи дар Ерусалим ва чи дар ин ҷо, ба ман аз ӯ шикоят кардаанд ва фаръёд зада гуфтаанд, ки ӯ набояд дигар зинда бимонад;
25. Лекин ман, чун дидам, ки ӯ ҳеҷ кори сазовори марг накардааст ва худааш низ довари Августусро талаб намуд, ба ин сабаб қарор додам, ки ӯро ба он ҷо бифиристам;
26. Азбаски ҳеҷ чизи дурусте надорам, ки дар ҳаққи ӯ ба олиҳазрат бинависам, бинобар ин ӯро назди шумо ва алалахусус назди ту, эй подшоҳ Ағрипос, овардам, то ки дар натиҷаи таҳқиқ чизе барои навиштанам пайдо кунам;
27. Зеро ба назарам хилофи ақл менамояд, ки бандиеро фиристонаму айбҳои ба гарданаш монданашударо нишон надихам“.

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Ба ҳузури Ағрипос худро ҳимоят кардани Павлус.

1. Ағрипос ба Павлус гуфт: “Ба ту иҷозат дода мешавад, ки барои ҳимояти худ суҳан гӯӣ“. Он гоҳ Павлус дасти худро дароз карда, барои муҳофизати худ гуфт:
2. „Эй подшоҳ Ағрипос! Барои худ камоли хушбахтӣ медонам, ки имрӯз имконият дорам дар ҳузури ту худро аз ҳамаи айбҳои яҳудиён ба гардани ман бастаанд, муҳофизат намоям,
3. Хусусан ки ту аз ҳамаи расму таомулҳо ва ихтилофоти байни яҳудиён ба хубӣ воқиф ҳастӣ. Бинобар ин аз ту хоҳишмандам, ки ҳиммат намуда, суҳанони маро бишнавь.
4. Зиндагии маро, ки аз аввали ҷавономӣ онро дар миёни қавми худ ва дар Ерусалим гузарондам, ҳамаи яҳудиён медонанд;
5. Онҳо аз рӯзҳои аввал маро мешиносанд ва, агар бихоҳанд, метавонанд гувоҳӣ диҳанд, ки ман мевофиқи порсотарин тариқати мазҳаби мо фарисӣ шуда рафтор мекардам.
6. Ва ҳоло барои умед бастанам ба он ваъдае, ки Худо ба падарони мо додааст, ман муҳофизат карда мешавам,

7. Дар сурате ки дувоздах сибти мо шабу рӯз бо чидду чаҳд ибодат мекунанд ба умеди он ки ичрои ҳамон ваъдаро бубинанд: аз барои ҳамин умед, эй подшоҳ Ағрипос, яҳудиён маро айбдор мекунанд.
8. Чаро ба назари шумо аз ақл берун менамояд, ки Худо мурдагонро эҳё мекунад?
9. Оре, ман ҳам пештар барои худ вочиб медонистам, ки бар зидди исми Исои Носирӣ ҳар чи зиёдтар амал кунам,
10. Чӣ тавре ки дар Ерусалим мекардам: аз саркоҳинон изн гирифта, бисъёр муқаддасонро дар зиндон мезндохтам, ва ҳангоме ки онҳоро мекуштанд, бар зиддашон фатво меодам;
11. Дар ҳамаи куништҳо ҳар дам онҳоро азоб меодам ва маҷбур мекардам, ки куфр бигӯянд, ва азбаски хашму ғазабам нисбат ба онҳо пурзӯр буд, ҳатто дар шаҳрҳои бегона онҳоро таъқиб менамудам.
12. Боре барои чунин амалиёт бо изн ва супориши саркоҳинон ба Димишқ мерафтам;
13. Ва инак, эй подшоҳ, дар нисфи рӯз дар роҳ нуреро аз осмон дидам, ки равшантар аз офтоб буд, ва давродаври ман ва ҳамроҳонам дурахшид.
14. Ҳамаамон бар замин афтодем, ва ман овозеро шунидам, ки ба забони ибронӣ ба ман мегуфт: "Шоул, Шоул! Барои чӣ Маро таъқиб мекунӣ? Лагат заданат ба сихак душвор аст".
15. Ман гуфтам: "Худовандо, Ту кистӣ?" Гуфт: "Ман он Исо ҳастам, ки ту Ёро таъқиб мекунӣ;
16. Аммо барҳез ва бар пой худ биист; зеро барои он ба ту зоҳир шудаам, ки туро ходим ва шохид таъин намоям бар он чи дидай ва бар он чи ба ту ошкор хоҳам кард;
17. Ва туро раҳой хоҳам дод аз дасти ин қавм ва аз дасти халқҳои ки ҳоло туро назди онҳо мефиристам,
18. То ки чашмони онҳоро воз кунӣ, ва онҳо аз зулмот ба рӯшноӣ бароянд ва аз чанголи шайтон раҳо шуда, ба Худо рӯчӯъ намоянд ва ба василаи имоне ки ба Ман меоваранд, омурзиши гуноҳҳо ва насибае дар миёни муқаддасон пайдо кунанд".
19. Бинобар ин эй подшоҳ Ағрипос, ба рӯёи осмонӣ беимонӣ накардам,
20. Балки дар навбати аввал ба сокинони Димишқ ва Ерусалим ва тамоми сарзамини Яҳудо ва низ ғайрияхудиён мавъиза

менаמודам, ки тавба карда, ба Худо рӯчӯъ намоянд ва корхое кунанд, ки сазовори тавба бошад.

21. Аз барои ҳамин маро яҳудиён дар маъбад дастгир карданд ва куштанӣ шуданд.
22. Аммо Худо ба ман ёр шуд, ва ман то имрӯз зинда мондаам ва ба хурду калон шаҳодат медиҳам ва гапе намезанам ҷуз он чи анбиё ва Мусо гуфтаанд, ки бояд вукӯъ ояд,
23. Яъне Масеҳ бояд азобу уқубат кашад ва аввалин касе бошад, ки аз мурдагон эҳё шуда, ба ин қавм ва ба халқҳо аз тулӯи нур хабар расонад“.
24. Чун ӯ ба ин тарз худро муҳофизат мекард, Фестус бо овози баланд гуфт: “Эй Павлус, ту аз ақл бегона шудай! Дониши бисъёр туро девона кардааст“.
25. Гуфт: “Эй Фестуси мӯхтарам, ман аз ақл бегона нашудаам, балки суханони ҳақиқатро бо ақли солим баён менамоем:
26. Зеро подшоҳе ки дар ҳузураш далерона сухан меронам, аз ин воқиф аст; ман яқин дорам, ки чизе дар ин бора аз ӯ пӯшида нест, зеро ки ин дар хилватгоҳе воқеъ нашудааст;
27. Эй подшоҳ Ағрипос, оё ба анбиё имон дорӣ? Медонам, ки имон дорӣ“.
28. Ағрипос ба Павлус гуфт: “Кам мондааст маро тарғиб намой, ки масеҳӣ шавам“.
29. Павлус гуфт: “Аз Худо мехостам, ки ба андозаи кам ё зиёд на танҳо ту, балки ҳамаи онҳое ки суханони маро мешунаванд, мисли ман гарданд, ҷуз аз ин занҷирҳо“.
30. Чун инро гуфт, подшоҳ ва ҳоким, Бернико ва дигар касоне ки бо онҳо нишаста буданд, бархостанд.
31. Ва онсӯтар рафта, ба якдигар гуфтанд: “Ин одам ҳеҷ коре накардааст, ки сазовори марг ё ҳабс бошад“.
32. Ағрипос ба Фестус гуфт: “Агар ин одам довари қайсарро талаб намекард, метавонист озод шавад“.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Павлус дар аснои роҳи Рум.

1. Роҳ то ба Крит.

1. Чун қарор доданд, ки бо киштӣ ба Итолия равем, Павлус ва чанд бандии дигарро ба мирисади қўшуни Августус, ки Юлиус ном дошт, супурданд.

1. Ба киштии Адрамит савор шуда, ба роҳ даромадем, ки он ният дошт дар наздикии соҳили вилояти Осиё шино кунад; Орестархуси мақдунӣ аз аҳли Таслўникӣ ҳамроҳи мо буд.
2. Рўзи дигар ба Сидўн расидем; Юлиус ба Павлус илтифот намуда, ичозат дод, ки назди дўстони худ рафта, лавозимоти сафарашро аз онҳо бигирад.
3. Аз он ҷо равона шуда, дар қарибии Қаприс гузаштем, зеро ки боди муҳолиф мевазид;
4. Бахрро дар рў ба рўи Қилиқия ва Памфилия тай намуда, ба Мирои Лиқия расидем.
5. Дар он ҷо мирисади киштии Искандарияро, ки ба Итолия мерафт, пайдо карда, моро бар он савор кард.
6. Чандин рўз оҳисата-оҳисата шино карда, базўр ба Қнидўс наздик омадем, вале азбаски боди номусоид мевазид, сўи Крит ба соҳили Салмўнӣ рондем.
7. Ва бо душворӣ аз пеши он гузашта, ба мавзее расидем, ки Бандари Нек ном дошт ва ба шаҳри Ласия наздик буд.
8. Баъд аз гузаштани муддати зиёд, ки сафари баҳр акнун хатарнок шуда буд, зеро ки айёми рўзадорӣ ҳам гузашта буд, Павлус онҳоро таъкид намуда,
9. Гуфт: “Эй мардон! Мебинам, ки ин сафари мо на танҳо барои бор ва киштӣ, балки барои ҷони мо низ хеле душвор ва зарарнок хоҳад шуд”.
10. Аммо мирисад аз суханони Павлус дида, бештар ба гапи суккондор ва соҳиби киштӣ боварӣ дошт.
11. Азбаски он бандар барои зимистонгузарони мувофиқ набуд, бисъёр касон маслиҳат доданд, ки аз он ҷо бираванд, то ки, шояд, ба Финиқо расида, айёми зимистонро дар ин бандари Крит, ки рў ба самти ҷануби ғарбӣ ва шимоли ғарбӣ воқеъ аст, гузаронанд.
12. Чун боди ҷанубӣ вазид, ба гумони он ки муродашон ҳосил шуд, лангар бардошта, дар қарибии соҳили Крит равона шуданд.

2. Тундбод.

13. Вале дере нагузашта, боди саҳти муҳолифе бархост, ки авриклидўн ном дорад,

14. Ва чунон бошиддат ба киштӣ омада зад, ки он ба муқобили бод истода натавонист, ва мо идораи киштиро аз даст дода, беихтиёр ба чараёни об ронда шудем.
15. Ва ба қазирачае ки Клавдо ном дорад, бошиддат бархӯрда, қайқи киштиро базӯр нигоҳ дошта тавонистем.
16. Онро кашида бароварда, камари киштиро бо танобҳо маҳкам бастанд ва, аз тарси он ки дар ҷои пастобе фурӯ монанд, бодбонро фуруварданд, ва мо ҳамчунон ба чараёни об ронда шудем.
17. Рӯзи дигар, ба сабаби пурзӯр шудани тӯфон, бори киштиро ба об партофтанд гирифтанд.
18. Дар рӯзи сеюм мо бо дастҳои худ асбобу анҷоми киштиро бароварда партофтем.
19. Чандин рӯз на офтоб аён мешуд, на ситорагон; тӯфони шадид як зайл давом мекард, ва дигар ҳеҷ умеди барои халосии мо набуд.
20. Азбаски муддати дуру дароз чизе нахӯрда буданд, Павлус дар миёни онҳо истода гуфт: “Эй мардон! Кошки ба суханони ман даромада, аз Крит намебаромадем, ки дар он сурат аз ҳамаи ин мушкилот ва зиён амон меёфтем;
21. Акнун низ шуморо насихат дода, мегӯям, ки қавидил бошед, чунки ҳеҷ осебе ба ҷони ҳеҷ яке аз шумо нахоҳад расид, фақат киштӣ талаф хоҳад шуд;
22. Зеро ки имшаб фариштаи Худоеро ки ман аз онӣ Ӯ ҳастам ва Ӯро ибодат мекунам, ба ман зоҳир шуд
23. Ва гуфт: “Эй Павлус, натарс! Ту бояд дар ҳузури қайсар ҳозир шавӣ, ва инак, Худо ҷони ҳамаи ҳамсафаронатро ба ту бахшидааст”.
24. Бинобар ин, эй мардон, қавдил бошед, зеро ки ман ба Худо имон дорам, ва ҳамон тавре ки ба ман гуфтааст, воқеъ хоҳад шуд:
25. Лекин бар яке аз қазираҳо хоҳем афтод“.

3. Киштӣ дар ҷои пастобе фурӯ монд.

26. Чун шаби чордахум фаро расид, ва мо ҳанӯз дар баҳри Адриё ба ҳар сӯ ронда мешудем, дар қарибии нисфи шаб, моллоҳон пай бурданд, ки хушкие наздик аст,

27. Ва чуқурии обро чен карданд, бист қомат баромад, андаке пеш рафта, боз чен карданд, понздаҳ қомат баромад.
28. Аз бими он ки ба санглохе бахўранд, аз думи киштӣ чор лангар андохтанд ва дами субҳро мунтазир шуданд.
29. Маллоҳон мехостанд киштиро тарк кунанд, ва бо ин мақсад қаикро ба об мефуруварданд, ба баҳонаи он ки гўё мехоҳанд лангарҳоро аз бинии киштӣ биандозанд,
30. Аммо Павлус ва мирисад ва сарбозон гуфт:“Агар инҳо дар киштӣ намонанд, шумо начот нахоҳед ёфт“.
31. Он гоҳ сарбозон танобҳои қаикро буриданд, ва он афтод.
32. Пеш аз субҳидам Павлус аз ҳама хоҳиш кард, ки чизе бихўранд; ў гуфт:“Имрўз рўзи чордахум аст, ки шумо интизорӣ кашида, чизе нахўрдаед ва гурусна ҳастед.
33. Бинобар ин шуморо даъват менамоям, ки чизе бихўред, зеро ки саломатии ҷони шумо ба ин вобаста аст: мўе аз сари ҳеч яке аз шумо нахоҳад афтод“.
34. Бо ин суханон нонро гирифта, дар ҳузури ҳама Худоро шукргузорӣ кард ва онро шикаста, ба хўрдан шурўъ намуд.
35. Он гоҳ ҳама қавидил шуданд, ва онҳо низ нон хўрданд.
36. Шумораи мо дар киштӣ чамъ дусаду ҳафтоду шаш нафар буд.
37. Чун аз хўрок сер шуданд, гандумро ба об партофта, киштиро сабук карданд.
38. Вақте ки рўз равшан шуд, заминро нашинохтанд, лекин халиче диданд, ки соҳили паст дошт, ва қарор доданд, ки агар мумкин шавад, киштиро сўи он биронанд.
39. Лангарҳоро бурида, дар баҳр гузоштанд, бандҳои сукконро низ кушоданд ва бодбонро ба ҷараёни бод боло кашида, роҳи соҳилро пеш гирифтанд.
40. Ба димоғае дакка хўрданд, ва киштӣ дар ҷои пасобе фурў монд: бинии он дармонда беҳаракат истод, лекин думаш аз шиддати мавҷҳо дарҳам шикаст.
41. Сарбозон қасди куштани бандиён карданд, ки мабодо касе шинокунон гурехта наравад.
42. Лекин мирисад ки мехост Павлусро раҳо кунанд, ба ин қасди онҳо монёш шуд ва фармуд, ки аввал касоне ки шино карда метавонанд, худро дар об андохта, ба соҳил бирасанд,
43. Ва дигарон, баъзе бар тахтаҳо ва баъзе бар шикастапораҳои киштӣ аз дунболи онҳо бираванд. Ба ҳамин тарз ҳамашон ба саломатӣ ба хушкӣ расиданд.

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

4. Фурудой ба ҷазираи Малит.

Павлусро мор газид.

1. Вақте ки раҳо шудем, фаҳмидем, ки он ҷазира Малит ном дорад.
2. Сокинони ҷазира ба мо хеле меҳрубонӣ намуданд: азбаски борон меборид ва ҳаво хунук буд, онҳо оташ афрӯхта, ҳамаамонро пазирой карданд.
3. Павлус як миқдор ҳезум чамъ карда буд, ва ҳангоме ки онро дар оташ меандохт, ба сабаби гармии оташ мори афъие берун омада, ба дасташ часпид.
4. Ҳамин ки сокинони ҷазира ҷонварро бар дасти ӯ овезон диданд, ба якдигар гуфтанд: “Бидуни шакку шубҳа, ин шахс қотил аст, ки бо вучуди аз баҳр раҳо шуданаш адолат намегузорад, ки ӯ зинда бимонад”.
5. Аммо ӯ ҷонварро дар оташ афканд ва ҳеҷ осебе надид.
6. Онҳо мунтазир буданд, ки баданаш варам мекунад ё ки ӯ баногоҳ афтада ҷон медиҳад; вале чун бисъёр интизорӣ кашиданд ва диданд, ки ҳеҷ офате ба ӯ нарасид, фикрашон дигаргун шуд, ва гуфтанд, ки ӯ Худое мебошад.

Мӯъҷизаи шифо ёфтани падари Публиус.

7. Дар наздикиҳои он мавзеъ амлоки сардори ҷазира буд, ки ӯ Публиус ном дошт; ӯ моро ба хонаи худ оварда, се рӯз бо меҳрубонӣ пазирой намуд.
8. Падари Публиус гирифтори табларза ва дарди шикам шуда хобида буд, ва Павлус назди вай омад ва дастҳои худро бар вай гузошта, вайро шифо дод.
9. Баъд аз ин воқеа дигар беморони ҷазира низ омада, шифо ёфтанд,
10. Ва моро хеле иззату ҳурмат карданд, ва ҳангоме ки аз он ҷо мерафтем, моро бо лавозимоти сафар таъмин намуданд.
11. Пас аз се моҳ ба киштии Искандария, ки аломати Ҷавзо дошт ва зимистонро дар ҷазира гузаронида буд, савор шудем.

12. Ва ба Саркузо расида, дар он чо се рӯз мондем;
13. Аз он чо равона шуда, ба Рифюн омадем; азбаски баъд аз як рӯз боди чанубӣ вазид, рӯзи дуом ворида Пўтюлӣ шудем;
14. Дар он чо бародаронро ёфта, мувофиқи хоҳишашон ҳафт рӯз назди онҳо мондем ва сонӣ роҳи Румро пеш гирифтем.
15. Бародарони он чо, чун аз одамони мо хабардор шуданд, то бозоргоҳи Опинос ва меҳмонсарое ки “Се майхона” ном дошт, ба истиқболи мо омаданд, ва Павлус онҳоро дида, ба Худо шукргузорӣ кард ва қавидил гашт.

Павлус дар Рум ва хизматгузориш ӯ.

16. Вақте ки ба Рум расидем, мирисад бандиёро ба сипаҳсолор супурд, аммо ба Павлус иҷозат шуд, ки бо як сарбоз, ки ӯро посбонӣ мекард, дар хонаи ҷудоғонае иқомат кунад.
17. Баъд аз се рӯз Павлус бузургони яҳудиёро даъват намуд, ва ҳангоме ки онҳо чамъ омаданд, ба онҳо гуфт: “Эй бародарон! Гарчанде ки ман ҳеҷ амале бар зидди қавм ва расму таомули падарон накардаам, маро дар Ерусалим бандӣ карда, ба дасти румиён супориданд;
18. Онҳо, баъд аз тафтиш, меҳостанд маро озод кунанд, чунки ман ҳеҷ гуноҳе накардаам, ки сазовори марг бошам;
19. Аммо азбаски яҳудиён муҳолифат карданд, ман маҷбур шудам довари қайсарро талаб намоям, вале на аз барои он ки аз қавми худ шикоят кунам;
20. Ба ин сабаб ман шуморо даъват намудам, то ки бо шумо вохӯрда гуфтугӯ кунам, зеро ки аз барои умеди Исроил бо ин занҷир баста шудаам“.
21. Ба ӯ гуфтанд: “Мо ҳеҷ номае дар ҳаққи ту аз Яҳудо нагирифтаем, ва аз бародароне ки ба ин чо омада буданд, ҳеҷ кас аз ту чизе хабар наодоаст ва ё сухани баде нагуфтааст;
22. Лекин хоҳишмандем, ки фикру ақидаи туро аз худат бишназем, зеро ба мо маълум аст, ки дар бораи ин фирқа дар ҳама чо ҷидол мекунанд“.
23. Рӯзеро барои ӯ муқарар карданд, ва мардуми бисъёре назди ӯ ба манзилаш омаданд, ва ӯ аз субҳ то шом ба онҳо аз Малакути Худо шаҳодат ва шарҳ меод ва аз Тавроти Мусо ва суҳафи анбиё далелҳо дар бораи Исо меовард.

24. Баъзе аз онҳо ба суханонаш имон оварданд, вале дигарон имон наоварданд.

Павлус ба халқҳо мавъиза мекунад.

25. Азбаски бо якдигар мухолифат доштанд, Павлус пеш аз рафтани онҳо чунин сухане гуфт: “Рӯҳулқудс ба василаи Ишаъи набӣ ба падарони мо чӣ хуб гуфтааст:

26. “Назди ин қавм бирав ва бигӯ: бо гӯшҳои шунаво хоҳед шунид, вале нахоҳед фаҳмид; ва бо чашмҳои бино хоҳед нигарист, вале нахоҳед дид;

27. Зеро ки дили ин қавм саҳт ва гӯшҳои вазнин ва чашмҳои баста шудааст, мабодо бо чашмҳо бубинанд ва бо гӯшҳо бишнаванд ва бо дил бифаҳманд ва рӯчӯ кунанд, то ки онҳоро шифо бахшам”.

28. Пас, бидонед, ки наҷоти Худо ба ғайрияҳудиён фиристода шудааст, ва онҳо хоҳанд шунид“.

29. Чун инро гуфт, яҳудиён рафтанд, дар ҳолате ки бо якдигар бисъёр мувоҳиса мекарданд.

30. Павлус ду соли тамоми дар хонаи иҷорагии худ истиқомат кард, ва ҳар киро, ки назди ӯ меомад, пазирай менамуд.

31. Ва Малакути Худоро мавъиза мекард ва бо тамоми далерӣ тариқати Исои Масеҳи Худовандро бемалол таълим меод.